Kon. Bat. Gen.
XXXI
1506

WAARHEID
HEILIGEN PROFEET
MOEHAMMAD.

Uitgave

Gerakan Ahmadijah Indonesia.

INHOUD:

1. 's Menschen godsdienst. . . . . . Blz. 1
2. Bijbelsche Criteria . . . . „ 6
3. De ouderdom van wijlen Aisjia bij haar huwelijk . . . . „ 21
4. De geschiedenis van de epilepsie en de Heilige Profeet . . . . „ 27
5. Gezegden van den Heiligen Profeet „ 40
6. De hooge standaard van kuischheid van den Heiligen Profeet . . . . „ 41
7. De zoogenaamde overvallen van den Profeet. De legende van de zwarte vlag . . . . „ 47
8. Aanbidden de Moeslims de Kaaba? „ 52
9. Maakte de Islam voortgang met het zwaard of ondanks het zwaard? . „ 58
10. De Profeet en de eerste Roeping „ 63
11. Bijbelsche verhalen in den Qoerän „ 67
12. Moehammad de Profeet . . . . „ 76

PERPUSTAKAAN NASIONAL RI.

Tanggal : 17 Juni 2013

No. Induk : 73749/PN-MUSEUM/'13

BIB - ID :

Beli / Hadiah : Ex. Museum

0010-63112160
1244572496
XXXI 15 C

DE WAARHEID VAN DEN HEILIGEN PROFEET MOEHAMMAD.

Pr 285

Een 's menschen godsdienst.

> Een 's menschen godsdienst, ontvlamd door het menschelijke vuur, welke, een zandstorm gelijk, zich spoedig uitbreidde over de woestijn.
>
> **Pearson 's Weekly.** *)

Door al den stroom van critiek, gericht op den Heiligen Stichter van den Islam, gaat er een vaste lijn, welke echter zoo standvastig is als de ironie zelf. Elke aanval neemt tot zijn mikpunt inderdaad dat deel van zijn leven, hetwelk het schoonste plekje vormt in zijn persoonlijkheid. Trek eenige van deze pijlen uit en daaronder ontdekt u een heele schat van moreele bekoorlijkheden.

Onder al de wereldlijke leeraren is alleen Moehammad, die eerbied heeft ingeprent ten aanzien van alle andere geloofven en hun stichters, en zelfs gaat dit zoover, dat het voor zijn volgelingen als een geloofsartikel is vastgesteld. En toch wordt hij door de tong van den lasteraar uitgeschakeld van al die edele groep van menschen, en modder wordt hem toegeworpen, als aan geen andere religeuze stichters.

Moehammad verdedigde de eer van Jezus en den goeden naam van diens heilige moeder tegen de lasterpraatjes van haar kwaadsprekers. En toch

*) Een Engelsch weekblad, waarin onjuiste beschuldigingen staan aan het adres van onzen Heiligen Profeet. Red.

KON. BAT. GENOOTSCHAP VAN K. EN W.

schept een Christenschrijver nimmer zooveel behagen in, dan dat hij het karakter van Moehammad en zijn huisgenooten bespot. Moehammad was de eerste religeuze stichter, die de vrouw heeft gered van een eeuwenoude slavernij en hij heeft haar hersteld in haar volle menschelijke waardigheid. En toch vormt de „vrouw" een van de grootste argumenten bij de beschuldiging tegen hem. Hij leefde in een land en onder de menschen, waar het gebruik van het zwaard even gewoon was als dat van een stok, en hij bereikte een hoogen ouderdom zonder een enkele vinger op te heffen tegen zijn medemenschen. En toch is het „zwaard" een even belangrijk argument voor een beschuldiging van die soort.

De aanval, die in Pearson's Weekly zijn hoogste punt bereikt heeft, is zoo'n bittere ironie van de feiten. Hij wordt afgeschilderd als een eigendunkelijk, zelfzuchtig man, die geen hooger of edeler doel betrachtte dan de voldoening van zijn lage hartstochten, terwijl het een feit is, dat de historie nauwelijks een ander persoon kan aanwijzen, die hem in alle opzichten gelijk stond, zoowel wat betreft de zuiverheid in zijn dagelijksch leven als in zijn verhouding tot zijn medemenschen. Indien er een bijzonder karakteristiek was in zijn rijke en gevarieerde persoonlijkheid, welke met recht genoemd kan worden de hoeksteen van zijn persoonlijkheid, dan was dit zonder twijfel de gehechtheid van de menschheid aan hem.

Van een wees en een veroordeelde vluchteling, opgeklommen tot een opperheer van een heele natie, zoowel geestelijk als wereldlijk, was er een

vastheid in het landschap met zijn tallooze op en neergaande lijnen, met zijn talrijke heuvels en dalen. En als men kijkt naar dit panorama, van welke plaats ook, zelfs door dezen afstand van tijd, vindt men het zoo rijk en schoon en zoo vol van bekoorlijkheden. Het is een echt tooverachtig landschap. Waar Moehammad ook geroepen werd om in alle omstandigheden een rol te spelen, vervulde hij die als een held, stortte daarbij een bovenaardschen luister op het heele spel. In welke positie hij ook geroepen werd om die te bezetten, spreidde hij een pracht ten toon, van wien men geen gelijke vindt in de menschelijke annalen Daar was Moehammad de Profeet. Daar was Moehammad de Koning. Daar was Moehammad de Aanvoerder van het leger, Moehammad de Vriend, Moehammad de Vijand. En in al deze buitengewone rollen vindt men den stralenkrans van den held schijnen uit zijn gezicht. Doch er is niets gelijk Moehammad *de man*. Zijn persoonlijkheid overschaduwt alles in hem.

Het is de Man in Moehammad, die een buitengewoon schoon cachet geeft aan de ook reeds schoone schilderij. Het is vooral de menschelijke gehechtheid aan wat hij was en wat hij deed, die aan zijn geheel een aantrekkelijkheid geeft. Hij was een man in de eerste plaats en een Profeet in de tweede plaats. Als koning was hij de manhaftigste van de koningen. Doch humaniteit was de schering in zijn wezen. Hij was een man op zijn best. Zijn hart overvloeide van de melk van humane liefde De menschheid te dienen, haar te verheffen, haar te bevrijden, haar op te voeden,

voor te lichten, tot een eenheid te brengen, in een woord den mensch te humaniseeren — dit was geheel en al het doel van zijn leven. In denken, in woord en in daad was alleen het waarachtige belang van de menschen zijn eenigste inspiratie, zijn eenigste leidende beginsel.

Nimmer was in de talrijke veranderingen in zijn leven, hetwelk vol gebeurtenissen was, deze aldomineerende genegenheid verdwenen of verzwakt. Bespottelijk gemaakt, geslagen, gesteenigd, waardoor hij bebloed was en gezwollen voeten had, doch wanneer sommige menschen hem verwenschingen tegen zijn pijnigers influisterden, kwam de man in Moehammad er tegen in opstand. „Ik ben niet gezonden als een vloek voor de menschheid. Ik ben gezonden als een zegen tot de menschheid". En wanneer hij in stof lag en op het slagveld in zijn eigen bloed baadde door het wapen van den vijand, klopte zijn hart met hetzelfde gevoel van humane liefde. „Heer", hoorde man hem murmelen, „Heer! Vergeef mijn menschen, want ze weten het niet."

De tijd kwam, dat hij het geluk had den koninklijken schepter over het geheele Arabische schiereiland te hanteeren — een toestand, waarin men al te vaak dronken is van macht, en dikwijls zich zelf vergeet. Doch er was niet de minste verandering in hem. De koning van Arabie wilde als gewoonlijk zijn eigen kleeren stoppen, zijn eigen schoenen lappen, zijn eigen geiten melken en veegde zelf zijn eigen huis. Hij sliep in geen zachter bed dan op een mat van palmbladeren, en zelfs Oemar was aangedaan bij

het zien van de strepen op zijn lichaam.

Het was bij de onderwerping van Mekka, dat Moehammad op het toppunt van zijn macht stond. Hoe was hij, toen hem dat groote geluk te beurt viel? Sprekende van Napoleon op het hoogste punt van zijn macht vergelijkt een eminente Engelsche schrijver hem met een haan op een mesthoop. Dit was, hoe trots de Corsicaan op zijn berg van geluk stapte. Hoe benutte Moehammad nu zijn berg van geluk? Er was hoegenaamd niet de minste verandering in zijn streven: de dienst, de verheffing en de eenheid van de natie. „Dezen dag", proclameerde hij, „vertreed ik onder mijn voeten alle verschillen tusschen man en man, alle haat tusschen man en man".

Er is geen grooter bewijs van de waarheid van Moehammad dan Moehammad de Man. Het mag gezegd worden, dat een eerwaardige man het edelste werk van God is. Doch Moehammad was meer dan eerwaardig. Hij was humaan in merg en been, in den waren zin des woords. Humane sympathie en humane liefde was de muziek in zijn ziel. De humaniteit van Moehammad is inderdaad het grootste getuigenis van de waarheid van Moehammad de Profeet.

En tot het einde van zijn leven toe scheen de humane luister van Moehammad met onverminderden glans. Toen een Jood tegenover hem ruw was bij het opeischen van het geld, dat hij hem geleend had, was Oemar zeer vertoornd. „Dat is niet fair, Oemar", protesteerde Moehammad de man. „Je behoort mij te adviseeren het geld terug te betalen, zoodat de Jood meer zachtzinnig

wordt bij zijn eisch". En toen in zijn doodsbed, wat was zijn laatste wensch? Weer dezelfde eene wensch van iemand, die zich ten aanzien van anderen veel verplicht gevoelde. „Indien er iemand is", kondigde hij aan, „wien ik iets schuldig ben, laat hem hier komen, zoodat hij betaald kan worden. Indien er iemand is, dien ik slecht aangedaan heb, laat hem hier komen, en laat hem het kwaad wreken, terwijl ik nog in leven ben".

Zoo was het humane gordijn, dat neerhing voor dat groote en glorieuze levensgebeuren, een leven, gewijd aan dienstbaarheid, sympathie voor en liefde tot de menschheid. Hierin ligt inderdaad de onoverwinnelijke kracht van de persoonlijkheid van den Profeet.

En toch wordt ons van dien man verteld, dat hij geen hooger doel beoogde dan de genoegdoening van zich zelf, en dat hij de wereld een godsdienst heeft gegeven, ontvlamd door het vuur des vleezes! Wat een bittere ironie van de waarheid. Het zijn echter slagen, die stuiten op een punt, hetwelk is het meest prijzenswaardige in de persoonlijkheid van den Profeet.

Bijbelsche Criteria.

Het is waarlijk zeer verwonderlijk, hoe Christen-critici bij hun beoordeeling van den Islam en zijn Profeet te werk zijn gegaan en nog gaan. Zij geven zich heel veel moeite om aan te toonen, dat de Islam een valsche godsdienst en

dat de Profeet Moehammad een valsch profeet is. Zoo vinden we in het o. i. hier te lande wel bekende boek „Daniël en de Openbaring" de volgende passage:

„Dewijl daardoor de weg gebaand werd voor de aanhangers van het Mohammedanisme om hun *valsche* en *hersenschimmige leer* te *vuur en te zwaard* voort te planten, totdat zij het geheele Oostersche rijk *met hunne zedelijke duisternis* overdekt hadden".

„Gelijk de nadeelige, ja zelfs doodelijke dampen door de zuidwestelijke winden over Arabië verspreid worden, zoo verspreidde ook het Mohammedanisme *zijne verpestende vloeden* . . . . Dit is een welgekozen zinnebeeld om de verspreiding der *duistere leer* van Mohammad te vergelijken met de verspreiding van het zuivere licht van Jezus' evangelie".

„Er werd een *valsche godsdienst* ingevoerd, welke, ofschoon hij een geesel voor de overtredingen en den afgodendienst was, de wereld echter overdekte met de *duisternis zijner verleiding*". 1)

Sale, een Engelsche vertaler van den Heiligen Qoer'an, zegt in zijn „Preface" van zijn „Koran" het volgende: „Hoe wreed Muhammad ook geweest moge zijn door het menschdom *een valsche godsdienst* op te leggen," 2), terwijl Rodwell, een andere Engelsche vertaler, in de „Preface"

---

1) Wij cursiveeren in alle aanhalinge. **Red.** t.a.p. 403.

2) „How criminal however Muhammad may have been in imposing a false religion on mankind".

van zijn eigen „The Koran" dit beaamt als hi[j]
zegt: „I agree with Sale in thinking" wat Sal[e]
gezegd heeft. 1) en tevens een gedragslijn aa[n]
de hand doet, die een Christen-missionaris t[e]
volgen heeft tegenover een „Muhammadan". 2)

Het voornaamste kenmerk nu van de critieke[n]
van Christen-schrijvers op de waarheid van he[t]
profeetschap van den Heiligen Profeet Moeham-
mad is, dat zij vergeten wat in hun Bijbel staat
terwijl deze kwestie eigenlijk zeer gemakkelijk
bijgelegd kan worden door eens na te gaan wa[t]
de Bijbel ervan zegt. Instede daarvan schrijven
zij boekdeelen om te probeeren te bewijzen, da[t]
de Heilige Qoer'an niet het Woord van God is
en dat de Heilige Profeet een valsch profeet is.
Toch kunnen we niet zeggen, dat zij niet op de
hoogte zijn van wat de Bijbel inhoudt. Zij ken-
nen de waarheden, die aan Mozes en andere
profeten geopenbaard zijn. De Bijbel bevat een
lange serie van boeken, geschreven zooals zij
zeggen door geinspireerde schrijvers. Zij noemen
die boeken niet het woord van menschen, maar
het Woord des Heeren. Indien nu deze boeken
het Woord des Heeren zijn, waarvan de inhoud
aan een lange reeks van profeten geopanbaard
werd, dan *moeten* zij ons ook criteria geven,
opdat we een waar van een valsch profeet kun-
nen onderscheiden. Indien die boeken ons in deze
kwestie niet leiden kunnen, dan zijn zij geen lof
waard, en indien de profeten, die van tijd tot
tijd onder de Israëlieten verschenen, ons niet

---

1) t. a. p. 16.
2) t. a. p.

van zijn eigen „The Koran" dit beaamt als hij zegt: „I agree with Sale in thinking" wat Sale gezegd heeft. 1) en tevens een gedragslijn aan de hand doet, die een Christen-missionaris te volgen heeft tegenover een „Muhammadan". 2)

Het voornaamste kenmerk nu van de critieken van Christen-schrijvers op de waarheid van het profeetschap van den Heiligen Profeet Moehammad is, dat zij vergeten wat in hun Bijbel staat, terwijl deze kwestie eigenlijk zeer gemakkelijk bijgelegd kan worden door eens na te gaan wat de Bijbel ervan zegt. Instede daarvan schrijven zij boekdeelen om te probeeren te bewijzen, dat de Heilige Qoer'an niet het Woord van God is en dat de Heilige Profeet een valsch profeet is. Toch kunnen we niet zeggen, dat zij niet op de hoogte zijn van wat de Bijbel inhoudt. Zij kennen de waarheden, die aan Mozes en andere profeten geopenbaard zijn. De Bijbel bevat een lange serie van boeken, geschreven zooals zij zeggen door geinspireerde schrijvers. Zij noemen die boeken niet het woord van menschen, maar het Woord des Heeren. Indien nu deze boeken het Woord des Heeren zijn, waarvan de inhoud aan een lange reeks van profeten geopanbaard werd, dan *moeten* zij ons ook criteria geven, opdat we een waar van een valsch profeet kunnen onderscheiden. Indien die boeken ons in deze kwestie niet leiden kunnen, dan zijn zij geen lor waard, en indien de profeten, die van tijd tot tijd onder de Israëlieten verschenen, ons niet

1) t. a. p. 16.

2) t. a. p.

leerden, hoe een waar van een valsch profeet en een waar van een valsch Woord Gods te onderscheiden, dan leerden zij ons niets.

Uit de manier, waarop de Christen-critici de kwestie van de Goddelijke boodschap van den Heiligen Profeet behandelen, zou men opmaken, dat hun Schriften geen middel geven in deze zeer belangrijke kwestie. Indien dat werkelijk zoo was, dan hadden degenen, die de boeken als hun levensrichtsnoer beschouwen, geen recht om de waarheid van welken profeet ook te betwijfelen. Maar indien hun boeken zekere criteria geven, dan zijn zij ook verplicht om daaraan vast te houden. En inderdaad bestaan zij in den Bijbel. Laten de Christen-critici dus in de allereerste plaats hun eigen boeken openslaan en de daarin vermelde criteria in toepassing brengen!

1ste criterium:

> Enkele duidelijke criteria staan vermeld in Deuteronomium.
>
> „Maar de profeet, die hoogmoediglijk zal handelen, sprekende een woord in Mijnen naam, hetwelk Ik hem niet geboden heb te spreken, of die spreken zal in den naam van andere goden, dezelve profeet zal sterven". (Deut. 18 : 20).

In deze woorden heeft God een zeker criterium gegeven om een profeet te beoordeelen. Een profeet moge duizenden ware openbaringen spreken, maar als hij één enkel woord verzint en het in naam van God spreekt, zal hij vernietigd worden.

Nu vragen wij de Christen-critici: Is het bo-

venstaande vers geen waar Woord Gods? Gelooven zij dat het een ware openbaring van God aan Mozes was? Indien het een ware openbaring is, dan moet het daarin gegeven criterium ook onfeilbaar zijn. En indien de critici werkelijk, oprecht in het Woord des Heeren gelooven, laten zij dan den Heiligen Profeet Moehammad, op wien zij vrede en de zegeningen Gods, naar dit criterium beoordeelen.

De Heilige Profeet sprak niet één woord, maar duizenden en duizenden woorden in naam van God. Hij maakte er aanspraak op, dat die woorden alle werkelijk woorden van God waren, woorden die de Almachtige God tot hem sprak. Merk verder op dat de openbaring aan Moehammad zich niet over een periode van één dag uitstrekte, ook niet over een tijdperk van een week, een maand, of een jaar, neen . . . . . over drie en twintig jaar, nagenoeg een kwart eeuw! En hij, die deze woorden in naam van God sprak en zulks steeds deed gedurende 23 lange jaren, behaalde, in plaats van vernietigd te worden, juist succes— een succes dat zooals erkend wordt, ongeëvenaard is in de annalen der historie.

En dus was Moehammad overeenkomstig het reeds aangehaalde woord Gods een waar profeet. Indien de Christenen werkelijk gelooven, dat het God was, die tot Mozes sprak en dat het criterium in dat Woord Gods een waar criterium is, dan moeten zij ook gelooven, dat Moehammad niet vernietigd werd als een valsch profeet. Zoo hebben de Christenen dus te kiezen tusschen: (a) het Woord van God, dat aan Mozes werd geopenbaard, verwerpen; (b) de Heilige Profeet

KON. BAT. GENOOTSCHAP VAN K. EN W.

Moehammad als een waar Profeet erkennen. Zij kunnen den Heiligen Profeet niet valsch noemen en tegelijk gelooven, dat de openbaring aan Mozes een waar Woord Gods is.

2de criterium :

> „Zoo gij dan in uw hart zoudt mogen zeggen: Hoe zullen wij het woord kennen, dat de Heere niet gesproken heeft? Wanneer die profeet in den naam des Heeren zal hebben gesproken, en dat woord geschiedt niet, en komt niet; dat is het woord, dat de Heere niet gesproken heeft: door trotschheid heeft die profeet dat gesproken; gij zult voor hem niet vreezen". Deut. 18: 21, 22).

Indien wij de aanspraak van den Heiligen Profeet op het profeetschap naar dit criterium beoordeelen, blijkt hij ook een waar profeet te zijn. De verhalen van de profeten en vroegere generaties, welke in den Heiligen Qoer-án vermeld staan, zijn als zoovele voorspellingen. Zij werden alle verkondigd op een tijd, toen er voor den Profeet geen uitzicht was op de vervulling daarvan. Maar zij gingen in vervulling en dit toont aan, dat zij het Woord Gods waren. Ook andere voorspellingen, die in Mekka en Medina geopenbaard werden, gingen in vervulling. Deze verzen beloofden aan den Heiligen Profeet en zijn vrienden Gods steun, Gods bescherming en succes. De Christen-critici zullen zelf van de vervulling dezer beloften getuigen!

3de criterium :

Deuteronomium 18 bevat nog een derde crite-

rium, en ook krachtens dit criterium moet de Heilige Profeet als waar Profeet worden erkend. Sprekende van den profeet, wiens komst voorspeld wordt, zegt het boek:

> „En het zal geschieden, de man, die niet zal hooren naar Mijne woorden, die Hij in Mijnen naam zal spreken, van dien zal Ik het zoeken". (Deut. 18 : 19).

Dit teeken werd zoo duidelijk vervuld in den persoon van den Heiligen Profeet Moehammad, dat zelfs de Christenen het niet kunnen loochenen. En wat wonderbaarlijker is: de Heilige Profeet voorspelde de vernietiging van zijn vijanden op een tijd, toen de laatsten op het toppunt van macht waren en de Profeet zelf zwak en hulpeloos was. Zelfs al voorspelde er geen één voorspelling in den Heiligen Qoer-án de vernietiging van de vijanden van den Profeet, hun vernietiging alleen al zou genoeg zijn om als teeken te dienen van zijn waarheid.

4de criterium:

> „En de Heere zeide tot mij: Die profeteeren valsch in Mijnen naam; Ik heb hen niet gezonden, noch tot hen gesproken; zij profeteeren ulieden een valsch gezicht, en waarzegging, en nietigheid en bedriegerij huns harten.
>
> „Daarom zegt de Heere alzoo: Aangaande de profeten, die in Mijnen naam profeteeren, daar Ik hen niet gezonden heb, en zij dan nog zeggen: Er zal geen zwaard noch honger in dit land zijn; die profeten zullen

door het zwaard en door den honger verteerd worden". (Jeremia 14: 14, 15).

Was God zoo inconsequent, dat hij Zijn wet in den tijd van den Heiligen Profeet veranderde? Was de God in den tijd van Jeremia anders dan de God in den tijd van den Heiligen Profeet? Vergat God misschien Zijn oorspronkelijke wet, krachtens welke Hij ieder valsch profeet vernietigde? Maakte Hij misschien een nieuwe wet in den tijd van den Profeet Moehammad, waardoor Hij hulp gaf aan valsche profeten en hun vijanden vernietigde?

Nog een ander criterium:

„Zoo zegt de Heere der heirscharen: Hoor niet naar de woorden der profeten, die u profeteeren: zij maken u ijdel; zij spreken het gezicht huns harten, niet uit des Heeren mond; . . . . Ziet, een onweder des Heeren, eene grimmigheid is uitgegaan, ja een pijnlijk onweder; het zal blijven op der goddeloozen hoofd . . . . . . Ik heb die profeten niet gezonden, nochtans hebben zij geloopen; Ik heb tot hen niet gesproken, nochtans hebben zijn geprofeteerd, . . Ik heb gehoord wat de profeten zeggen, die in Mijnen naam leugen profeteeren, zeggende: Ik heb gedroomd, ik heb gedroomd! Hoe lang? Is er dan een droom in het hart der profeten, die de leugen profeteeren? Ja, het zijn profeten van huns harten bedriegerij . . . . . . Is Mijn woord niet alzoo, als een vuur? spreekt de Heere, en als een hamer. die een steenrots te morzel slaat? Daarom,

ziet. Ik wil aan de profeten, spreekt de Heere, die Mijne woorden stelen, een ieder van zijnen naaste; Ziet, Ik wil profeten, spreekt de Heere, die hunnen tong nemen, en spreken: Hij heeft het gesproken; Ziet, Ik wil aan degenen, die valsche droomen profeteeren, spreekt de Heere, en vertellen die, en verleiden Mijn volk met hunne leugenen en met hunne lichtvaardigheid;daar Ik hen niet gezonden, en hun niets bevolen heb, en zij dit volk gansch geen nut doen, spreekt de Heere." (Jeremia 23:16 32).

Wij vragen ons af, waarom dit alles toch niet het geval is geweest met den Heiligen Profeet Moehammad, indien hij een valsch profeet was.

Wat er met den valschen profeet Hanànja, een tijdgenoot van Jeremia, gebeurde, blijkt uit het volgende:

„En de profeet Jeremia zeide tot den profeet Hanànja: Hoor nu, Hanànja! de Heer heeft u niet gezonden; maar gij hebt gemaakt, dat dit volk op leugen vertrouwt. Daarom, zoo zegt de Heer: Zie, Ik zal u wegwerpen van den aardbodem; dit jaar zult gij sterven, omdat gij eenen afval gesproken hebt tegen den Heere. Alzoo stierf de profeet Hanànja in datzelve jaar, in de zevende maand". (Jeremia 28 : 15 - 17).

Als dat het lot is geweest van de valsche rofeten, is het waarlijk verwonderlijk, indien de ddelijke wet in den tijd van den Heiligen ofeet Moehammad veranderd werd en dat een ofeet, die de Christenen valsch noemen, 6

eeuwen na Christus hulp van God kreeg — hulp, die zelfs aan ware profeten voor hem niet gegeven werd!

5 de criterium :

Laten we nu het nieuwe Testament eens naslaan. Het is merkwaardig dat wij ook hier dezelfde wet vinden t.a.v. valsche profeten als in het Oude Testament.

De valsche profeten bij kwade boomen vergelijkende, die kwade vruchten voortbrengen, zegt Jezus:

> „Aan hunne vruchten zult gij hen kennen. Leest men ook eene druif van doornen, of vijgen van distelen? Alzoo een ieder goede boom brengt voort goede vruchten, en een kwadeboom brengt voort kwade vruchten. Een goede boom kan geene kwade vruchten voortbrengen, noch een kwade boom goede vruchten voortbrengen. Een ieder boom, die geene goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen". (Matthéüs 7 : 16 - 19).

Volgens de leer van Jezus wordt een valsch profeet neergehouwen als een kwade boom en in het vuur geworpen. Ook hij gaf dus hetzelfde criterium, dat gegeven werd in het Woord Gods, dat aan Mozes en Jeremia werd geopenbaard. Maar helaas, de Christenen willen dit criterium niet gebruiken. Zij beweren, dat Moehammad zijn materiaal heimelijk verzamelde uit Christelijke, Joodsche en andere bronnen; dat hij vele nachtelijke uren doorbracht om dit materiaal tot

Soera's (hoofdstukken) te verwerken om ze ver-
volgens uit te geven als woorden, die God aan
hem had geopenbaard.

Zij vergeten er aan toe te voegen, dat hij zulks
23 jaar lang deed; dat zijn zending gedurende
dien tijd stevig gevestigd werd; dat zijn vijanden,
die hem en met hem den Islám trachten te verdel-
gen, zelf vernietigd werden, en . . . . . dat het
land, eens door zijn bitterste vijanden waren be-
woond, tenslotte veranderd werd in een land,
dat bewoond werd door toegewijde vrienden.
Met elke nieuwe openbaring ontving hij nieuwen
bijstand van God en als zijn openbaringen in
hoeveelheid toenam, nam ook zijn succes toe.

Toch zeggen de Christen - critici dat deze man
een valsch profeet en de Qoer - án een product
van zijn eigen fantasie was. Wij zeggen maar:
Als zoo'n profeet een valsch profeet was, dan
volgt—zoo zeker als de dag op den nacht volgt—
dat het woord hetwelk God aan Mozes en aan
Jeremía openbaarde, een leugen is, en ook dat
Jezus gelogen heeft, daar hij zei, dat een valsch
profeet neergehouwen zal worden en in het vuur
geworpen.

Is het niet vreemd, dat een persoon die niet
door God werd gezonden, dag in dag uit nieuwe
openbaringen verzon en elken morgen nieuwe
droomen vertelde, terwijl God hem geen open-
baring zond en hem geen visioen toonde? Is het
niet vreemd, dat hij dat gedurende bijna een
kwart eeuw bleef doen, terwijl God hem, instede
van te vernietigen, juist grooter en grooter succes
chonk? Indien het den valschen profeten even
oorspoedig ging als den waren en indien God

evengoed bijstand verleende aan valsche profeten als aan ware, waar is dan het criterium om ze te onderscheiden? Indien het criterium in de openbaring aan Mozes en Jeremia een gezond criterium is — en ieder mensch met gezond verstand zal het wel toegeven — is de Heilige Profeet bij uitstek een waar profeet. En zoo de Christenen de waarheid van het profeetschap van Moehammad toch niet aannemen kunnen, dan moeten zij de openbaring aan Mozes en Jeremia en Jezus als leugenachtig en bedriegelijk verwerpen.

In dit verband is het zeer leerzaam om een voorbeeld van deze wet uit den Bijbel aan te halen. De hoogepriester en de Overpriesters beraadslaagden met elkaar om de Apostelen te dooden.

> „Maar een zeker Farizeër stond op in den Raad, met name Gamaliël, een leeraar der Wet, in waarde gehouden bij al het volk, en gebood, dat men de Apostelen een weinig zou doen buiten staan. En hij zeide tot hen: Gij Israeëlietische mannen! Ziet voor u, wat gij doen zult aangaande deze menschen. Want voor deze dagen stond Theudas op, zeggende, dat hij wat was, dien een getal van omtrent vierhonderd mannen aanhing; welke is omgebracht, en allen, die hem gehoor gaven, zijn verstrooid en tot niet geworden. Na hem stond op Judas, de Gali... in de dagen der beschrijving, en maakte ...s afvallig achter zich; en deze is ...aan, en allen, die hem gehoor ga-

ven, zijn verstrooid geworden. En nu zeg ik ulieden: Houd af van deze menschen, en laat hen gaan; want indien deze raad of dit werk uit menschen is, zoo zal het gebroken worden; Maar indien het uit God is, zoo kunt gij dat niet breken; opdat gij niet misschien bevonden wordt ook tegen God te strijden. En zij gaven hem gehoor; en als zij de Apostelen tot zich geroepen hadden, geeselden zij hen, en geboden hun, dat zij niet zouden spreken in den naam van Jezus en lieten hen gaan". (Handelingen 5:3–40).

Laten de Christen-critici voordeel trekken uit deze woorden van Gamaliël, den Farizéër; woorden die zij herhaaldelijk gelezen moeten hebben en aan anderen van den kansel prediken! De priesters die naar Gamaliël luisterden tenminste, begrepen wat hij hun zei en waren het met zijn advies eens; vandaar lieten zij de Apostelen gaan. De Joodsche priesters vonden dus baat bij de wijze woorden van Gamaliël en onthielden zich ervan de Apastelen te vervolgen.

Uit de woorden van Gamaliël blijkt voor de zooveelste maal, dat een valsch profeet nimmer voorspoed zal hebben en dat hij zeker te niet zal worden gebracht, al hief geen mensch de hand tegen hem op; dat een waar profeet altijd voorspoed heeft, dat geen menschelijke inspanning hem ten val kan brengen en dat de persoon die hem te niet tracht te doen, tegen den Heere strijdt en zelf vernietigd wordt.

Wij wenschen dat de Christen-critici het voorbeeld, dat Gamaliël gaf, volgen, en zooveel recht-

vaardigheidsgevoel hebben als de Joodsche priesters, die Gamaliëls verzoek inwilligden, toen zij inzagen dat hij gelijk had. Moeten wij een waarheid in onze Schrift negeeren, enkel omdat wij anders iets moeten aanvaarden wat niet naar onzen zin is? Moeten wij zoo'n criterium dan gebruiken of op zij zetten, al naar de omstandigheden eischen? Of moeten we de waarheid dienen om der waarheid wil!

Het zal wel niet misplaatst zijn, in dit verband ook het criteruim te vermelden dat de Heilige Qoer-án zelf geeft. We zullen dan tot onze verrassing zien, dat ook de Heillige Qoer-án van ons eischt om den Heiligen Profeet te beoordeelen naar hetzelfde criterium, dat in de openbaring aan Mozes en Jeremia vermeld staat. Als bewijs van de waarheid van den Heiligen Profeet voert de Heilige Qoer-án aan:

„Maar neen! Ik roep tot getuige datgene wat gij ziet, en datgene wat gij niet ziet. Zeer zeker is het het woord van een geëerden Apostel, en het is niet het woord van een poëet; weinig is het dat gij gelooft; ook niet het woord van een waarzegger; weinig is het dat gij nadenkt. Het is een openbaring van den Heer der werelden.

En indien hij eenige der gezegden tegen Ons verzonnen had, zouden Wij hem zekerlijk bij de rechterhand gegrepen hebben, dan zouden Wij zekerlijk zijn aorta hebben afgesneden. En niet een uwer zou Ons van hem hebben kunnen weerhouden. En zeer zeker is het een waarschuwing voor hen, die zich (voor het kwaad) hoeden. En zeer

zeker weten Wij dat sommigen uwer verwerpers zijn.

Er zeer zeker is het een groot verdriet voor de ongeloovigen.

En zeer zeker is het de ware zekerheid. Derhalve, verheerlijk den naam van uwen Heer, den Groote." (69 : 38 - 52).

Beschouw de schuin gedrukte woorden, die Gods eeuwige wet t. a. v. de bedriegers uitdrukken! De Heilige Profeet was een waar Profeet, want indien hij dat niet was, zou God hem vernietigd hebben, zooals Hij iederen bedrieger vernietigt. Ja, er wordt zelfs gezegd, dat, indien hij eenige verzen verzon, hij het lot zou ondergaan, dat van het begin af iedere bedrieger moest ondergaan. Hier hebben we een argument, dat tot ieder weldenkend mensch spreekt. Inderdaad staat hier dezelfde wet vermeld, die God vastgesteld heeft in de openbaring aan Mozes en Jeremia. Zelfs al stond deze wet in den Heiligen niet vermeld, dan toch zijn de Christen-critici — als Cristenen — verplicht om naar dit criterium te beoordeelen. Jammer dat zij het niet doen! Dit criterium bestaat in waarheid in het getuigenis van God Zelf ten voordeele of ten nadeele van een profeet. Ieder valsch profeet wordt krachtens deze wet vernietigd, zoodat zijn vernietiging als bewijs van zijn valschheid kan dienen. Maar ieder waar profeet ontvangt Gods hulp en zegeviert over zijn tegenstanders, zoodat dit succes als bewijs kan dienen van zijn waarheid. God is *tegen* valsche profeten en vernietigt hem, maar Hij is *met* Zijn ware gezanten en schenkt hun hulp en vernietigt

degenen, die hen tegenwerken! Dit is het getuigenis van God, waardoor Hij den bedrieger ontmaskert en de waarheid van Zijn rechtvaardige dienaren vestigt. Laat een Christen - criticus elk gezond criterium in zijn Schrift toepassen; hij zal bevinden dat Moehammad bij uitstek een waar profeet is!

De ouderdom van wijlen Aisjiah bij haar huwelijk.

Niet 9, maar 15 jaar.

Geboren — In het jaar van de Roeping van den Heiligen Profeet.

Verloofd — In het 10de jaar van de Roeping op haar 10 jarigen leeftijd.

Getrouwd — 2de Hidjra, d. i. 5 jaar na de verloving, op haar 15 jarigen leeftijd.

Voordat wij komen op de questie van den ouderdom van wijlen Aisjiah bij haar huwelijk met den Profeet, willen wij in het kort de omstandigheden releveeren, onder welke ze getrouwd was. In het tiende jaar van de Roeping (bi'tha) verloor de Heilige Profeet zijn vroome vrouw Khadidja, die in den ouderdom van vijf en zestig jaar gestorven was, terwijl de Profeet den leeftijd van vijftig jaar bereikt had. Bij de vele en harde beproevingen, welke hij had te doorstaan, was zij altijd zijn grootste steun geweest. Het zware verlies was dan ook een groote slag voor hem en drukte hem zeer. Een van zijn volgelingen, een dame, gaf hem den raad, dat hij weer in het huwelijk moest treden en noemde den naam van Aisjiah, de dochter van Aboe Bakar. Het jonge meisje

was reeds verloofd met Djoebair, zoon van Moetim. En toen bedoelde dame aan Aboe Bakar haar voorstel deed, was deze er over verheugd om zoodoende den reeds bestaanden sterken band van genegenheid met den Profeet nog hechter te maken, doch wenschte eerst met Djoebair de questie te bespreken. Toen dit gedaan was, werd de *nikah* (huwelijks - ceremonie) in de maand Sjawal in het tiende jaar van de Roeping te Medina volvoerd, doch de vervulling van het huwelijk werd vijf jaren uitgesteld en had plaats in Medina in de maand Sjawal in het tweede jaar van de Hidjra. Voor het gemak noemen wij de *nikah*, gelijk het in werkelijkheid ook was, de verloving, en de vervulling: het huwelijk.

De schrijver van het artikel in *Pearson's Weekly* heeft deze eenvoudige feiten verdraaid tot de afschuwelijke voorstelling, dat Aisjia door Aboe Bakar werd geofferd als „lokaas" aan den Profeet, „om zijn positie als eerste raadgever van den Profeet te consolideeren." De feiten, waarover iedere historie - schrijver, goed of vijandig gezind, nooit verschil heeft, zijn, dat de verloving plaats had in de dagen, toen de vervolging tegen beiden, den Heiligen Profeet en Aboe Bakar, op zijn heetst was, in die mate, dat drie jaar later beiden hadden te vluchten voor het behoud van hun leven. In zoo'n tijd was er hoegenaamd geen idee van regeerder en zijn eerste raadgever.

En verder waren de betrekkingen tusschen den Heiligen Profeet en Aboe Bakar van zeer vriendschappelijken aard, zelfs voordat de Profeet de Roeping ontving, vanaf de eerste dagen, toen beiden nog aan het begin van hun leven waren.

Aboe Bakar gaf onmiddellijk na de Roeping inderdaad blijk van een krachtigen steun te zijn van den Heiligen Profeet, daar hij niet alleen een ijverige prediker van den Islam naast hem was, doch hij, die een van de rijkste handelaren in Mekka was, gaf daarvoor ook zijn heele schat van rijkdommen uit, door arme veroordeelde Moeslim-slaven uit de klauwen van hun tyranischen meester te bevrijden.

De hechte vriendschap tusschen Aboe Bakar en den Profeet en de groote steun, die hij vanaf de eerste dagen voor diens zaak gaf, is toegegeven door Muir en alle andere Cristenschrijvers. Muir vooral heeft een niet onbelangrijke bijdrage gegeven voor de erkenning van de oprechtheid van Aboe Bakar, Het is dan ook een wonder, hoe een persoon, die er op aanspraak maakt de geschiedenis van den Islam te kennen, de welgemeende voorstelling heeft kunnen maken, dat Aboe Bakar zijn dochter had opgeoffeerd als lokaas, ten einde zijn positie te versterken. Welke positie? De vervolging misschien, welke in dien tijd het lot was van iederen Moeslim!

Thans komen wij op de questie van den ouderdom van wijlen Aisjia. Het verslag hierover is uiteenloopend. Volgens sommige aanteekeningen was haar ouderdom bij haar verloving zes jaar en bij haar huwelijk negen (Boekharie, 67:38,39). Volgens andere was het respectievelijk zeven en negen (Moeslim, boek 16, Ch. Djawaz tazwidj al-abi albikr-alsaghira; Ahmad ibn Hambal, Vol. VI, pg. 280, Isaba door Ibn Hadjar)

Volgens andere weer was ze negen jaar in den tijd van haar verloving (Tabaqat Sa'd, Vol. VIII. pg. 41.42).

Het is nu zaak na te gaan, welke van al deze aanteekeningen geboekstaafd zijn door andere historische feiten. In de allereerste plaats dienst voor oogen te worden gehouden, dat alle geschiedschrijvers er over eens zijn, dat er een tijd van vijf of minsten vier jaar was tusschen de verloving (nikah) en het huwelijk (gemeenschap). Deze lange tusschentijd kan slechts een reden hebben, nl. dat de bruid de jaren des onderscheids had te bereiken, voordat het huwelijk plaats had. Wat haar ouderdom bij het huwelijk ook moge zijn, een ding is alvast zeker, dat is, dat zij had te wachten om het huwelijk te volvoeren, totdat zij de volle vrouwenschap zou bereikt hebben.

De vraag is nu, welke van de verschillende aanteekeningen, welke de ouderdom van Aisjia vermelden bij haar verloving, nl. zes, zeven of negen jaar, dient te worden aangenomen? Bij deze verschillen zijn er zaken, waarover een overeenkomst bestaat. En we willen eerst weer nagaan, of die zaken eenig licht werpen op deze questie. In de eerste plaats komen ze alle overeen, dat de verloving van Aisjiah plaats had in de maand Sjawal in het tiende jaar van de Roeping. Hierna bleef de Heilige Profeet te Mekka gedurende drie jaren en vijf maanden. Het volgende punt, waarover het alle eens zijn, is, dat het huwelijk voltrokken werd in de maand Sjawal in het tweede jaar van de Hidjra (Isaba door Ibn Hadjar). Zonder twijfel vermeldt de Isaba ook een rap-

port, dat het huwelijk plaats had in het eerste jaar van de Hidjra. Doch de onjuistheid hiervan is duidelijk aangetoond door verscheidene andere overwegingen, zoodat de aanteekeningen, die het tweede jaar van de Hidjra noemen, algemeen zijn erkend. Het kon ook niet anders, waar het plaats had na den slag bij Badar, welke in het tweede jaar geschiedde.

Derhalve was er een tijd van ruim vijf jaren verloopen tusschen de verloving en het huwelijk, zoodat alle rapporten, die zeggen, dat Aisjia zes of zeven jaar was bij haar verloving en negen jaar bij haar huwelijk niet met de feiten overeenkomen. Het is een misvatting, die verworpen dient te worden.

Indien ze zes of zeven was bij haar verloving, dan moest zij elf of twaalf jaar zijn bij haar huwelijk, hetwelk ook door niets bevestigd kan worden. Deze verkeerde opvatting is zeker te wijten aan de omstandigheid, dat sommige latere verslaggevers de verloving voor het huwelijk aanzagen, waardoor verwarring is ontstaan. Het verslag van Ibn Sa'd, hetwelk vermeldt, dat de ouderdom van Aisjia negen jaar was bij haar verloving, is dan ook de juiste.

Haar geboorte - jaar. Er is een ander onbetwistbaar feit, waarvan de autoriteit niet in twijfel getrokken kan worden, en dat indirect licht werpt op de questie van den ouderdom van Aisjia. De Isaba, die melding maakt van Fatima, de jongste dochter van den Profeet, zegt, dat die geboren werd vijf jaar voor de Roeping, in hetzelfde jaar, dat de Kaaba werd herbouwd, en verder, dat

„zij vijf jaar ouder was dan Aisjia". Dit verkla... de questie overduidelijk, waar het aantoont, ... Aisjia geboren werd in hetzelfde jaar van ... Roeping. Derhalve was zij bij haar verlov... welke in de maand Sjawal van het tiende ja... van de Roeping plaats had, tusschen negen e... tien jaar oud. Dit indirecte getuigenis bevesti... de correctheid van het rapport, hetwelk aangeef... dat de ouderdom van Aisjia negen was bij haa... verloving. En in den tijd van haar huwelijk wa... ze dan ook tusschen veertien en vijftien jaar.

Een andere omstandigheid, welke onze gevolg-trekking bekrachtigt, is de verklaring van Aisjia in Boekharie, dat, toen het 54ste hoofdstuk van den Qoerän, bekend onder den naam van Al-Qamar, geopenbaar werd, zij een meisje was, dat reeds speelde, en dat ze bevolen werd zekere toen geopenbaarde versen te memoriseeren. (Boekhari 66, Hoofdstuk 6). Nu was het 54ste hoofdstuk, dat volgens alle verslagen behoort tot de vroegste Mekka-openbaringen, zonder twijfel gepenbaard vóór het 5de jaar van de Roeping. Indien men de aanteekeningen moet aannemen, dat haar ouderdom bij haar verloving in het tiende jaar van de Roeping zes of zeven was geweest, dan zou zij hoogstens een jaar of twee oud zijn geweest in den tijd van de openbaring van het 54ste hoofdstuk. Hoe zou zij dan van ...aar zelf kunnen zeggen, dat ze reeds een spelend ...neisje was en bevolen werd sommige versen van ...et hoofdstuk te memoriseeren? Dit is weer een ...etuigenis, waarvan de autoritet nimmer in twijfel ...etrokken is. Het bewijst, dat de ouderdom van ...isjia negen of tien jaar was bij haar verloving,

zoodat met zekerheid kan worden gezegd, dat zij tusschen veertien en vijftien oud was in den tijd van haar huwelijk.

Nog een andere overweging, die tot dezelfde conclussie leidt, is het feit, dat Fatima, de dochter van den Heiligen Profeet, bij haar huwelijk in het begin van het tweede jaar van de Hidjra meer dan achttien jaar oud was (zie de Isaba). Derhalve kon Aisjia, die ongeveer vijf jaar jonger was dan zij, in de maand Sjawal van het tweede jaar niet minder zijn dan veertien.

Al deze omstandigheden, waarvan de autoriteit nimmer betwist wordt, en die ook nimmer geloochend kunnen worden, toonen aan, dat de verslagen, welke melding maken, dat Aisjia bij haar verloving zes of zeven jaar oud was, verworpen dienen te worden, daar zij ontstaan zijn door misvatting. Alleen de rapporten, die melden, dat zij negen jaar was bij haar verloving, zijn aan te nemen. En daar ongetwijfeld een tijd van omstreeks zes jaar was tusschen de verloving en de vervulling, was zij in den tijd van haar huwelijk veertien of vijftien jaar oud.

De geschiedenis van de epilepsie en de Profeet.

Een zuiver verzinsel.

> Maar de stormachtige, gevaarvolle jaren van Moehammad waren gekomen. Hij begon gekweld te worden door een lichte epilepsie, een algemeene kwaal in Arabië.
> **„Pearson's Weekly".**

Er is een algemeene ziekte onder de Wester-

sche geschiedschrijvers. In plaats van de fe
weer te geven, zooals die zich hebben voorgeda
om zoodoende tot een gevolgtrekking te kom
welke daarop gebasseerd is, beginnen ze met e
eigen vooropgestelde veronderstelling en tracht
die feiten uit te vinden, welke de zelfgemaak
visie kunnen bevestigen. En wat is het gevolg
Ze komen tot conclusies, die heelemaal niet
verband staan met de ware toedracht van de zaak

De vroegere geschiedschrijvers, hetzij Moesli
of niet- Moeslim, bepaalden zich tot een bloo
vermelding van gebeurtenissen. Ze waren nie
gewend te doordringen in de motieven, welk
tot die gebeurtenissen aanleiding hadden gegeve
noch gaven ze zich rekenschap van de consequen-
ties, die daaruit voortvloeiden.

Europeesche geschiedschrijvers echter, die zulke
feiten in bezit kregen, waren niet tevreden me
een vermelding daarvan alleen. Ze trachtten de
oorzaken met elkaar te verbinden tot een geordende ketting en, teneinde de beschrijving zoo volkomen mogelijk te maken, gaven ze een ruime plaats voor hun eigen fantasie. De oorzaken werden opgespoord en de gevolgen werden ontleed overeenkomstig hun zelf - gevormde denkbeelden. Indien zij toevallig beheerscht werden door vooroordeel, persoonlijke voorliefde of fanatisme, werden de gebeurtenissen door hetzelfde gekleurde glas beschouwd. Zoo is inderdaad de geesteshouding van de denkende Christelijke priesters-Geschiedschrijvers van Europa, wanneer ze gewag maakten van de geschiedenis van den Islam.

Om dit punt te illustreeren nemen we de ver-

schillende oorlogen, die de Moeslims genoodzaakt waren te voeren. Wat is de verklaring, welke de Westersche geschiedschrijvers er aan geven? Wel, algemeen beweren ze, dat die oorlogen volgens hun opsporingen waren: „jacht naar buit", „bloeddorst" of „kwaadwilligheid van den Moeselman". Een eenigszins betere interpretatie is nooit in hun gedachte opgekomen, daar ze toevallig reeds zulke denkbeelden betreffende de Moeslims zijn toegedaan. Terwijl ze de Moeslims van kindsaf aan hebben leeren beschouwen als te zijn listig, verraderlijk, bloeddorstig, zinnelijk, bekijken ze de historie door dezelfde gekleurde bril en al diens daden zijn ook in hetzelfde licht gesteld.

Er zijn voorbeelden, hoever deze geschiedschrijvers gegaan zijn in hun blinde jacht op hun eigen gevonden hersenschimmen, dat die veronderstellingen, door hen zelf geschapen, thans als historische feiten worden aangezien. Hier is een frappant geval van deze soort van verzinsels der feiten. Ze hebben verhaald, dat de Profeet Moehammad een duif had, die hij zoo afgericht had met het pikken van koren in zijn oor, dat de vogel, wanneer die een wenk kreeg, zich promt aan zijn zijde neerstreek om zijn snavel in zijn oor te steken.

Zoo moest de Profeet aan zijn lichtgeloovige volgelingen een voorstelling geven, dat de Heilige Geest met een Goddelijke openbaring kwam. Als een bevestiging van deze vermelding wordt er dan beweerd, dat het een geschiedkundig feit is, hetwelk vermeld staat in een historisch boek of ha-

dith. Men kan niet helpen, dat er menschen zijn die zich voorstellen, dat de Profeet de hulp noodig mocht hebben van een duif bij het ontvangen van de openbaring. Doch hoe het ook zij, een gewone Islamietische leerling weet, dat zoo'n gebeurtenis in geen enkel historisch boek of hadith vermeld staat.

Wat is dan de gedachtengang, welke zich achter dit verzinsel van historie schuilt? Ze beginnen met de theorie, dat de Heilige Profeet een „valsche Profeet" was, en de rest van het kasteel is op dit voor-oordeel gebouwd. Als Christen hebben ze uit den Bijbel geleerd, dat de Heilige Geest tot Jezus nederdaalde in den vorm van een duif. Hieruit nemen ze de gevolgtrekking, dat de Engel Gabriël, die hem bezocht, gelijk de Profeet er aanspraak op maakte, ook de vorm moest hebben van een duif. Dit is waarom de duif haar introductie heeft gevonden in de schilderij van den Profeet.

Hoe het ook zij, sinds zij de voorstelling hebben aangenomen van een „valschen Profeet", moest de duif, die ze zich hebben voorgesteld, een valsche duif zijn — meer een truk dus van den kant van den Profeet om den menschen den indruk te geven, dat de Heilige geest bij hem kwam met Goddelijke openbaring. En toen deze geschiedenis eenmaal ingang heeft gevonden, weergaven schrijver na schrijver dit als een Goddelijke waarheid, zonder zich er van rekenschap te geven.

De bewering, dat de Profeet lijdende was aan epsie, is een van die soort geschiedenis, ver-

zonnen ter bevestiging van de „valsche - Profeet-theorie", welke thans weer opgerakeld is door den schrijver van *Pearson's Weekly*. Wanneer hij, gelijk beweerd is, een aanval had van die ziekte, gaf hij zich voor, dat hij bezocht werd door den Engel Gabriël met de Goddelijke openbaring.

Toen deze soort geschiedenis eenmaal aan het rollen was, vond ze weerblank in verschillende boeken, geschreven zoowel door priesters als door leken, zonder zich in het minst de moeite te geven uit te vinden, of al die verhalen gebasseerd zijn op feiten. Indien men ten aanzien van die bewering naar autoriteit vraagt, zullen ze falen er op antwoord te geven. Ze zeggen dat alleen maar; ze hebben hun gissingen gegrond op het feit, dat tijdens het ontvangen van een Goddelijke openbaring de uitdrukking van den Profeet een verandering had ondergaan. Ondanks het nijpende koude weer transpireerde hij over zijn geheele lichaam. Hij werd zoo zwaar, dat de kameel, die hem droeg, op den grond moest neerknielen. Eens rustte zijn hoofd toevallig op de dij van een van zijn kameraden, toen hem een openbaring gewerd. Zijn kameraad zei, dat zijn dij onder het gewicht van het hoofd van den Profeet verbrijzeld scheen.

Dat zijn inderdaad de gangbare historische feiten aangaande den toestand van den Profeet bij het ontvangen van een openbaring. Niets kan echter meer absurd zijn dan dat in verband te brengen met een aanval van een vallende ziekte.

Europa is nu op het gebied van medische wetenschap zeer vo[illegible]uitgegaan. Mag ik vragen,

of eens een Europeesche dokter daaruit de gevolgtrekking kan nemen, dat deze symtomen iets te maken hebben met epilepsie? Nimmer! Aanvallen van deze ziekte zijn heel anders. Haar wezen is anders en de symtomen zijn ook anders. Een epilepsie-patiënt verliest zijn bewustzijn en heeft een samentrekking van spieren. Er komt schuim uit zijn mond en zijn tong is weggevallen onder de tanden. Dit zijn eenige van de zeer duidelijke symtomen bij epilepsie. Zelfs indien er geen stuiptrekkingen zijn, maakt de patiënt enkele zeer zonderlinge handelingen. Ostler verklaart in zijn *Practice of medicine:*

„Na den aanval kan de patiënt eenige seconden in verbijstering geraken en zekere automatische handelingen verrichten, welke willekeurig schijnen te zijn. Gelijk reeds vermeld is, is het zich ontkleeden een gewoon verschijnsel; ook alle soorten van eigenaardige daden kunnen verricht worden, waarvan sommige lastig of zelfs gevaarlijk kunnen zijn."

Deze symptomen hebben niet de minste gelijkenis met den toestand van den Profeet bij het ontvangen van een openbaring.

Ten einde in staat te zijn zich met het Ongeziene in verbinding te stellen, was het zeer natuurlijk, dat hij zich zelf geheel en al van deze materieele wereld vrijmaakte. Opdat de innerlijke krachten tot haar volle werkzaamheid konden worden gezet, was het noodzakelijk, dat de physische zinnen hun werkzaamheden moesten staken. Eigenlijk gezegd waren deze zoogenaamde „aanvallen" geestelijke ex[illegible]arbij de Profeet

buiten deze wereldsche atmosfeer naar hooge hemelsche regionen van de geest was overgebracht. Ten einde zijn geestelijke gevoelens in verbinding te kunnen brengen met deze Hooge Verhevenheid, was het noodzakelijk al het beweeg van het materieele bestaan tot stilstand te brengen.

Wat heeft zoo'n toestand te maken met aanvallen van epilepsie. In het laatste geval is er een totaal verlies van het bewustzijn. Doch bij den Profeet bereikte zijn bewustzijn zijn hoogste punt van glorie, zich er in verheugende, zelfs zoo, dat het in het zoete aanblik van den Eeuwige zijn onmiddellijke omgeving vergat. Het feit, dat bij over zijn geheele lichaam transpireerde, was een natuurlijke consequentie van zijn geestelijke scheiding en de inspanning daarbij aan den dag gelegd. Het feit, dat anderen het buitengewone gewicht van zijn lichaam voelden, is weer een duidelijk bewijs, dat het was een bovenmenschelijk geestelijk wonder, doch dat er van een geestelijke afwijking geen sprake was — een wonder, hetwelk werd overgebracht van den eersten ontvanger aan anderen, die er van bewust werden, dat er iets ongewoons was.

Epilepsie is een gewone afwijking en iedereen kan de patiënt in een oogopslag onderkennen. De schrijver in *Pearson's Weekly* zegt, dat deze ziekte zeer gewoon was in Arabië. Indien het zoo was, zou het al te gemakkelijk geweest zijn voor de menschen om te herkennen, waaraan de Profeet lijdende was. Zijn aanspraak op profeetschap zou gemakkelijk worden tegengesproken en niet een enkel persoon zou zijn prediking in acht

hebben genomen, maar die hebben verworpen als de wartaal van een epilepsie-patiënt.

Doch hoe waren daarentegen de feiten? De voornaamste personen van de samenleving, mannen zooals Aboe Bakar, Oemar, Oetman, Ali en zoovele anderen, die bekend stonden zoowel voor hun eerlijkheid als voor hun kennis over menschen en zaken, schaarden zich onder zijn vaandel. Wat een epilepsie! De tegenstanders van den Profeet zouden de eersten zijn geweest om hierop een aanval te doen. Indien het inderdaad een zaak van epilepsie was, zouden ze geen ander wapen noodig hebben om tegen den Profeet den strijd aan te binden. Ze hebben alleen de ziekte bekend te maken om de menschen van hem af te houden en zijn zending met een enkelen slag te vernietigen. Doch hoe zijn de feiten weer? Terwijl zij bij hun aanvallen tegen den Profeet allerlei andere denkbare middelen te baat namen, werd epilepsie nooit genoemd, niet een enkelen keer. Ze noemden hem dichter, toovenaar, een gek, doch nimmer een epilepsie-lijder.

Epilepsie is een ziekte van de hersenen. Een epilepticus is buitengewoon zwak van geest, niet in staat tot eenige geestelijke inspanning, knorrig, angstig, niet standvastig en heeft geen geduld. Hij kan zich geen hooge wijsheid eigen maken, noch is hij in staat een moreele hoogheid te bereiken. Hij lijdt aan algemeene zwakheid, heeft een bleek gezicht, dun bloed en vermagerd lichaam. Elke minuut is hij beangst zijn leven te verliezen. Wanneer de aanval komt, kan hij zich in het vuur werpen en zich dood-branden. Hij kan zich zelf ook verdrinken.

Kan een enkele gedragslijn van deze soort angewezen worden aan het bijzondere, gebeur-isvolle leven van den Profeet, die zoo krachtig en zoo succesvol was in zijn streven? Is het niet een waarheid, dat hij begiftigd was met een sterk lichaam, terwijl hij rood van kleur was en een overvloed van bloed had? Is het niet een feit, dat hij op het slagveld een buitengewonen moed aan den dag legde, welke den meest dapperen en knappen generaals vrees aanjoeg? Het is be-kend op autoriteit van zijn kameraden dat, wan-neer in het heetst van het gevecht zij door con-sternatie waren bevangen, zij moed zochten door te strijden aan de zijde van den Profeet. Is het niet een historische waarheid, dat de sterke rot-sen, welke de bijlen niet konden breken, moesten wijken voor de sterke armen van den Profeet? Overeenkomstig de medische wetenschap kan een man met zoo'n sterk lichaam en sterke armen in geen geval een lijder van epilepsie zijn.

De Profeet was geen machtig potentaat, die, ondanks zijn lijden aan een ziekte, een buitenge-woon succes met de hulp van zijn raadgevers en generaals kon oogsten. Gelijk Carlijke kond ge-daan heeft, was hij juist in de kleinste minderheid, met de heele natie tegen zich. Inderdaad kon het niet het werk van een epilepsie - lijder zijn, om zoo'n zeer ongelijken strijd vol te houden gedu-rende drie en twintig lange jaren, een meedoo-genlooze strijd tegen domheid, polytheisme, bij-geloof, immoraliteit en duizenden en duizenden soorten kwaad, waartoe hij zijn menschen gezon-ken vond, tot hij eindelijk Arabië gezuiverd had van al deze kwaden.

Lot.

Volgens den Bijbel gaven zijn dochters hem wijn te drinken en zij gingen in zijn bed, en „En de twee dochters van Lot werden bevrucht van haren vader". (Gen. 19 : 36).

De Qoeraan heeft hem gezuiverd van zulke valsche verhalen, waar die zegt, dat „hij was een van Onze rechtschapen dienstknechten".

Abraham.

Van hem is in den Bijbel vermeld, dat hij verscheidene leugens gelogen had. In Gen. 20 : 12: En Abraham zeide van zijn vrouw Sarah: Zij is waarlijk mijn zuster.

In 22:2 vertelde hij een leugen aan zijn zoon. In 16 en 21 wordt vermeld, dat hij zijn verbolgenheid getoond had aan zijn vrouw Hager en aan haar zoon.

De Qoeraan is niet alleen vrij van deze legenden, doch weerlegt ook die beschuldigingen door te zeggen: „Inderdaad was hij een rechtschapen man, een Profeet".

Encyclopaedia Britannica zegt van die Bijbelsche verhalen over Abraham:

> Hij moet beschouwd worden als een historische persoonlijkheid, ofschoon de verhalen van zijn leven (in Bijbelsche Boek) mystische elementen hebben, vermengd met hetgeen traditioneel of legendarisch is.

David.

Hij heeft volgens den Bijbel:

„Zoo geschiedde het tegen den avondtijd,

zullen vruchteloos terugkeeren." Deze machtige profesies waren niet beperkt gebleven tot Arabië alleen. Zelfs werd er mee kennis gegeven, dat ofschoon het West-Romeinsche Rijk toen verslagen werd door Perzië, het binnen enkele jaren zou overwinnen. En deze gebeurtenis zou tegelijk plaats hebben met de overwinning van de Moeslims op hun vijanden in Arabië. En gelijk de historie gewaagt, was het geheel boven menschelijke verwachting, dat de Romeinen de Perzen binnen de vastgestelde periode versloegen, en dat omtrent dien tijd de Mekkaners door de Moeslims verslagen werden.

Terwijl de Profeet van Mekka vluchtte voor het behoud van zijn leven, maakte hij bekend, „dat Hij die den Qoerän aan u gegeven heeft, u wil terugbrengen naar deze plaats." En de val van Mekka na een lange strijd was het volkomenste getuigenis van den Goddelijken oorsprong van deze woorden.

Indien dit artikel ons zou toelaten tot in bijzonderheden te treden, zouden we de lengte er van kunnen vermenigvuldigen met de vermelding van bewijzen van de Hand van God in den Heiligen Qoerän. En toch wordt ons verteld, dat het was de uiting van een brein van een epilepticus, zonder meer!

Het is een feit, dat deze geschiedenis van epilepsie van gelijken oorsprong is als de oude historie van de duif; beide zijn geslagen, om bevestiging te vinden van de „valsche-Profeet"-theorie, welke ongelukki[illegible] een moeilijk uit de weg

te ruimen idee fixe blijkt te zijn van den doorsnee Westerschen schrijver.

De Historie zal valen uit de hopen materiaal een enkel voorbeeld te vinden van een epilepticus, die de hoogste idealen voor zich heeft gesteld en die er voor met standvastigheid gedurende lange jaren gevochten heeft, zonder tweifeling te kennen, met tegenover zich een heele natie, die daartegen in oppositie kwam, totdat de menschen van het goede bewust waren. Men heeft de wereld nog te doorkruisen, om een epilepsie-lijder te vinden, in staat om zulke machtige ondernemingen ten uitvoer te brengen.

Hier is een man, die het grootste deel van een nacht doorbracht in Goddelijke meditaties. En wanneer de dag aanbrak, ging hij er op uit om aan de menschen te prediken, de dagelijksche gebeden te leiden, in de huiselijke werkzaamheden te helpen, tegen zijn vijanden te vechten, zijn vrienden inlichtingen te geven aangaande de hoogste wijsheid — een, die koning is, een generaal, een rechter, een arbeider, een trooster bij droefenis, een beschermer van weduwen en weezen, alles in een persoon vereenigd. Hier is een tastbare uitdaging aan al de wereldlijke doktoren om te zeggen, dat door medische wetenschap zoo'n superman onder de menschen kon verdacht worden van epileptie — een man, die de stichter was van een machtige beschaving, die de verheffer is geweest van de menschheid van het lage bijgeloof, moreele ongebondenheid, onderdrukking en onrecht, en die de menschheid tot een universeele broederschap heeft samengesmeed.

Gezegden van den Heiligen Profeet Moehammad (vrede zij op hem).

1. Waarlijk, degenen, die een braaf leven leiden, zijn de beloofden van God.

2. Verlangt gij God lief te hebben? Heb eerst uw medeschepselen lief.

3. Menschenmin wendt af gevaren, die boven het hoofd hangen.

4. Help uw broeder in tegenspoed, en houd hem terug, indien hij het verkeerde pad opgaat.

5. Zoek kennis van af de wieg tot het graf.

6. Geef eten aan de hongerigen en bezoek de zieken en bevrijd den Kopt, indien hij zonder schuld gestraft wordt.

7. Help degenen, die verdrukt worden, hetzij Moeslim of niet.

8. Spreek tot de menschen overeenkomstig het niveau van hun geestelijke ontwikkeling.

9. Daden zullen worden beoordeeld naar gelang de beweegredenen.

10. Geen mensch is rechtschapen in den waren zin des woords, indien hij niet rechtschapen is in woord, in daad en in denken.

11. Hij is rechtvaardig, die zijn broeder beschermt, zoowel in zijn aanwezigheid als in zijn afwezigheid.

12. Het paradijs ligt aan de voeten van de moeder.

13. Betaal den werkman zijn loon, voordat zijn zweet opgedroogd is.

14. Elk kind is geboren met de neiging tot den natuurlijken godsdienst (Islam). Het zijn de ouders, die het tot Jood, Christen of Magiër maken.

De hooge standaard van kuischheid van den Heiligen Profeet.

Zijn huwelijken hadden geen andere beweegredenen dan zinnelijke bevrediging.

Pearson's Weekly.

Voor de 18de eeuw deed het thans zoo ontwikkelde Europa, wanneer het over Moehammad sprak, niets anders dan dat het hem beschimpte; het is immers van zelfsprekend, waar het stond onder den invloed van priesterschap en waar het geen vrijheid van denken had, terwijl elk oordeel verdoezeld was door eeuwen van onkunde en vooroordeel. Doch men merkte verandering op bij Pocoke en Grotions tot Carlyle, bij Lane Poole en eindelijk bij Lord Headley. Deze menschen zijn er in geslaagd zich te bevrijden van de vooroordeelen, ontstaan door verkeerde propaganda van missionarissen, en met onbevooroordeelde gedachten hebben ze den loopbaan van den Profeet bestudeerd, met het resultaat, dat zij zich hebben neergebogen in eerbiedigen wetenschap van de hooge loffelijkheid en schoonheid van zijn karakter. Dit zijn hoegenaamd edele uitzonderingen. In de kringen van Westersche schrijvers is de middeleeuwsche fictieve voorstelling omtrent den Profeet steeds blijven hangen. De medewerker van Pearson's Weekly is klaarblijkelijk een uit zoo'n zootje.

Het karakter van een man komt tot uiting in elke daad en in alle voorvallen van zijn leven. Hoe iemand leefde toont, wat hij was. Laat ons kijken naar de hoedanigheid van het leven door

den Profeet geleid en dan goed overwegen, of zulk een leven wel er een kan zijn van een zinnelijk persoon.

Het is door allen erkend, dat de Profeet nimmer overvloedig at. Gedurende zijn geheele leven bestond zijn voedsel uit dadels, melk, wanneer hij die kon krijgen, en geroosterd koren. Somtijds had hij gedurende verscheidene dagen achtereen niets te eten. Hij bracht het grootste deel van het jaar vastende door en deed derhalve meer dan het vasten, dat voor den Moeslim in het algemeen is vastgesteld. En slechts degenen, die het nauwgezet in acht nemen in den zuiver Islamietischen zin, kunnen realiseeren, wat het Moeslimsche vasten beteekent.

Gedurende het grootste deel van den nacht, wanneer de heele wereld in diepen slaap was, was hij in gebeden verzonken, zoo zeer, dat zijn voeten dikwijls opgezwollen waren. Hij sliep nooit in een zacht bed en dikwijls op den barren grond. Nimmer had hij ook gekend de smaak van den sterken drank, welke steeds een onafscheidelijke vriend is van menschen, die zich overgeven aan sexueele verlangens. Het grootste deel van zijn leven bracht hij door met gebeden, het regelen van de algemeene inkomsten van den Islam. Hij beschermde zijn menschen tegen de aanvallen van de vijanden en regelde de sociale diensten, waarvan hij inderdaad de schepper was.

Kan de geschiedenis melding maken van een sensualist, die zoo'n streng en onbaatzuchtig leven leidde? Zoo'n man, die in den korten tijd van drie en twintig jaar een algeheele moreele transformatie heeft teweeggebracht, een sensualist te

noemen, verraadt óf van totale onkunde, óf van een zonderlinge afwijking in zijn denkwijze.

Het is niet overdreven om te zeggen, dat Moehammad zoo'n groote devotie inspireerde aan zijn volgelingen, dat zelfs de grootste van hen steeds bereid waren hun leven te offeren en op zijn zachtste wenken elk ander werk te doen, hetgeen hem van belang was.

Kan een man van verdorven moraliteit aanspraak maken op het ontvangen van Goddelijke openbaring, waardoor millioenen en millioenen steeds geinspireerd zijn met zulk een vroomheid en diepe vereering?

U bent genoodzaakt om te onderzoeken, wat voor menschen het waren, die hun Profeet meer lief hadden dan zich zelf. Wel, indien u de historie wil gelooven, waren het menschen, wiens idealen aangaande karakter en gedrag veel hooger waren dan van welke menschen in dien tijd ook en zelfs van die in het heden. Oemar, de tweede Kalief, was eens opgedragen enkele staatspapieren te onderzoeken, toen iemand zich tot hem wendde en hem wenschte te spreken. Toen Oemar bemerkte, dat het gesprek ging over zuiver persoonlijke aangelegenheden, nam hij de staande lamp op en zei, dat het gesprek afgeloopen was.

De historie maakt melding van ontelbare omstandigheden om aan te toonen, hoe fijn de discipelen van den Profeet verschil maakten tusschen goed en kwaad. Aboe Bakar, de eerste Kalief, ontving [illegible]onlijk dagelijks een klein bedrag van d[illegible]ke schatkist voor zijn diensten ten aanz[illegible]e regeling van de gewone inkomst[illegible] Islam. Zijn vrouw spaarde elken

dag iets van dit geringe bedrag, dat toegestaan was en in den loop van tijd kon zij daarvan een fijne lakensche jas maken. Met rechtmatigen trots toonde zij op een dag haar man de jas aan. Hij bewonderde die, prees de zuinigheid van zijn vrouw, doch hij zond de jas naar de schatkist, terwijl hij schreef, om het hem toegestane bedrag voortaan te verminderen met hetgeen zijn vrouw gewoon was dagelijks te sparen.

Zouden menschen met zoo'n buitengewone ten toon gespreide moreele capaciteit en die zoo'n sterken zin voor moreele waarde bezaten, gelooven in een sensualist, die zich een goddelijke boodschapper noemde?

Laat ons kijken naar het ideaal van reinheid zooals de Islam de wereld voorlegt. De Qoerân maakt melding van de geschiedenis van Jozef, en geeft aan een episode in deze historie een bijzondere plaats. Jozef leefde als slaaf in het huis van Farao. De vrouw van den Farao geraakte in liefde met hem en deed haar best hem te bewegen haar liefde te beantwoorden. Doch ondanks het feit, dat zij een schoone koningin en hij een arme slaaf was, had ze geen succes in haar poging hem te doen wankelen van zijn buitengewone vastheid van karakter.

Men kan zich er rekenschap van geven. Een jonge slaaf heeft succes met het weerstreven van de verleidingen van een vrouw, die niet alleen een machtige koningin was, maar ook de schoone vrouw van die dagen, en als gevolg daarvan werd hij achteruitgesteld en geraakte in gevangenschap. Kan men in de his[illegible]

heid vinden? Dit is het ideaal van den Islam en zijn Profeet.

Wij brengen hieronder een autentiek verhaal onder het oog, waaruit de conclusie getrokken kan worden, wat een hooge waarde de Profeet gaf aan kuischheid en hoeveel zelfbeteugeling en discipline aan de Moeslims vereischt zijn, indien zij wenschen bij hun Maker in de gunst te komen.

Drie menschen gingen samen op reis. Daar zij overvallen werden door een regenbui, verborgen zij zich in een grot. Pas waren zij binnengekomen, of een groot rotsblok rolde naar beneden en kwam terecht voor de opening van de grot, zoodat de toegang dicht was. Toen ze van den schrik bekomen waren, begonnen ze den steen op zij te duwen, doch wat ze ook poogden, het hielp niets. Ze konden hem hoegenaamd niet in beweging krijgen en zaten neer in verbijstering, niet wetende, wat ze zouden doen. Toen ze merkten, dat geen lichamelijke kracht ze uit hun levende opsluiting kon bevrijden, stelde een van hen voor, dat elk van hen moest denken aan de beste daad, welke ieder gedurende zijn leven verricht had, en als belooning daarvoor zouden ze tot God bidd[illegible] hen uit dat levende graf vrij te maken. [illegible] de gebeden, dat verhoord werd, wa[illegible]ende:

[illegible] U weet het best, dat ik bij-[illegible] van mijn nicht hield; dat on-[illegible] zeer ernstige smeekbeden zij niet [illegible] wenschen gevolg wou geven. [illegible]kwam er [illegible]nisoogst. Ik was rijk.

...feet aan eenige andere motieven toeschrijven, ...h in geen geval aan zinnelijkheid.

De zoogenaamde overvallen van den Profeet. De legende van de zwarte vlag.

> In de eerste dagen van Medina kwam Moehammad tot de conclusie, dat voor de beweging gelden noodig waren. Zoo begonnen de overvallen op karavanen in de woestijn, die tot op heden worden voortgezet. Horden van menschen galoppeerden over het zand, de zwarte vlag werd voor hem gedragen. Die zwarte vlag was het overhemd van Aisjia, de jonge vrouw van Moehammad, gedragen aan een lans.
>
> **Pearson 's Weekly.**

Een van de vele lukrake verkondigingen, vermeld in Pearson's Weekly, is, dat de Heilige Profeet, ten einde zijn godsdienst met het zwaard te kunnen grondvesten, gelden noodig had, en dat hij daarvoor onmiddellijk na het bereiken van Medina troepen in alle richtingen zond om de vredelievende handelskaravanen te plunderen. Dat zulke stukken in deze twintigste eeuw, in een land nog wel, dat er op aanspraak maakt een centrum van geleerdheid te zijn, kunnen doorgaan voor historisch, toont aan, dat Europa, voor zoover betreft de kennis over den Islam, nog steeds leeft in een donkere eeuw.

Een handvol menschen, die van Mekka hadden te vluchten voor het behoud van hun leven, tartende milioenen Arabische krijgers, die allen er op ...en, hen te vernietigen? Ze konden

zich niet eens beschermen tegen de vervolgingen van een enkele stam der Qoeraisjieten van Mekka. Inderdaad kon elk van de Moeslims hen vrees aanjagen en ieder van de Arabische stammen, inclusief de Qoeraisjieten, poogde Medina te bereiken.

Het is een fixie om te veronderstellen, dat de Moeslims in Medina seef waren. De oppositie daar was zelfs grooter en gevaarlijker dan die te Mekka, met dit verschil alleen, dat ze binnen de stad in staat waren hun godsdienstige verplichtingen zonder hinder na te komen. Doch in geen geval waren ze zelfs binnen de stad zeker van hun veiligheid en hun leven.

Daar waren machtige Joodsche stammen, die tegen hen dag en nacht plannen smeedden. Daar was Abdoellah bin Oebay, die voor de komst van den Heiligen Profeet genoemd kon worden de ongekroonde koning, en die zelfs na zijn komst een machtigen invloed had op de bewoners van Medina. Deze man was steeds in contact gebleven met de Qoeraisjieten, de menschen, die de Moeslims van Mekka hadden verdreven. En overal om Medina waren Arabische stammen, die tegen den Islam even vijandig gezind waren als de Qoeraisjieten te Mekka en allen hadden zich vereenigd om den Islam te verdelgen, gelijk het rapport zegt:

„Toen de Heilige Profeet en zijn vrienden te Medina kwamen en de Ansar (Moeslims van Medina) hen onderdak gaf, schoten de Arabieren uit een boog op hen (d. i. al de Arabische stammen kwamen tege[illegible]n)

... Profeet stelde zich persoonlijk op de hoogte ... de bewegingen van den vijand en had ver... ...ingsdetachementen uit te zenden als voor... ...rgsmaatregel. En het is zeker dit, dat door be... ...oordeelde schrijvers zelfs als Muir betiteld ...rdt met „overvallen op karavanen", alleen om... ... de uitgezonden verkenningstroepen gewoon... ... in den nacht er op uit gingen en 's middags ...st namen. Nu was dit toe te schrijven aan de ...draaglijke hitte van de Arabische woestijn, ...aardoor de karavanen in de koude van den ...acht moeten trekken. Zelfs Muir is niet in staat ... een enkel geval te vermelden, dat een kara... ...raan werd geplunderd door de Moeslims.

Indien de Heilige Profeet die voorzorgsmaat-regelen niet genomen had, zou de handvol Moes-lims in enkele dagen weggevaagd zijn geweest. De Profeet was zonder twijfel de geestelijke lei-der van de menschen, doch hij was ook het hoofd van de kleine gemeenschap, die om hem ge-schaard was, en alszoodanig was hij verantwoor-delijk voor hun wel en wee.

Het was door zijn vooruitziendheid en zijn zelfopoffering, dat een gemeenschap, van alle kanten omringd door onverzoenlijke vijanden, ge-spaard was gebleven. De vijanden trachtten soms den zoom van Medina te bereiken, en het was de waakzaamheid van den Profeet, die de Moes-lims uit de moeilijke situatie redde.

Geen enkelen keer was het voorgekomen, dat een karavaan geplunderd werd, toch wordt er maar raakweg beweerd, dat horden van men-schen in alle richtingen galoppeerden om over-vallen te ondernemen.

De Heilige Profeet had zonder twijfel geen wet van oorlog overschreden, indien hij inderdaad den handel, gedreven door vijandelijke karavanen, gestopt had, toen er werkelijk een staat van oorlog was afgekondigd. Nemen de beschaafde landen niet de toevlucht tot dezelfde maatregelen door inbeslagname van booten en treinen, die goederen voor den vijand vervoeren? En niemand toch geeft er voor den naam van plundering.

De beweerde overvallen van de Moeslims zijn zuiver een legendarisch verzinsel, zonder meer, precies gelijk „de zwarte vlag", gemaakt van „het overhemd van de jonge vrouw van Mohammad" in Pearson's Weekly. Zelfs Muir spreekt van „het witte vaandel", gedragen door Moeslim-leger. En toch bestaat de zwarte vlag voor overvallen nu hier, doch slechts in de fantasie van den schrijver van Pearson's Weekly.

Aanbidden de Moeslims de Kaaba?

„En ontmanteld van hun religieuze en fanatieke hersenschimmen, wat stellen zich deze honderden millioen buigende hoofden (Moeslims in gebed) voor? Een oud huis (Kaaba), verbrokkeld tot puin! Een zwarte steen, welke toevallig rood schijnsel weerkaatst". Pearson's Weekly.

„Recht is niet, dat u uw aangezicht wendt naar het Oosten en naar het Westen, doch recht is dit, dat u in God zal gelooven — en uw rijkdommen in Zijn liefde zal besteeden voor nauwverwanten, weezen, hulpbehoevenden, armlastingen, bedelaars en voor de emancipatie van slaven".

De Qoerān II: 177.

De bewering, dat de Moeslims de Kaaba aan-

bidden, is wel het mooiste geschenk, dat gegeven is aan den Islam met zijn onvergelijkelijk beeldenstormende houding. Dit toont alleen aan, dat de Islam steeds elke spoor van polytheïsme heeft vernietigd, zoodat elke kritiek opgeschept uit sommige vermeende zwakke plekken daarvan, in geen geval krachtig stand kan houden.

De Islam is de eenigste godsdienst, die alle mogelijke voorzorgsmaatregelen heeft genomen tegen de polytheïstische neigingen van de menschelijke natuur. De Goddelijke eenheid is steeds de herhaalde refrein van zijn leeringen; en om te voorkomen, dat de Moeslims in hun zielkundige neiging van beldenaanbidding hun Profeet zouden ophemelen tot het voetstuk van Goddelijkheid, gelijk gedaan door de volgelingen van andere godsdiensten van voorheen, was het tot een noodzakelijk onderdeel van de voornaamste Kalima, de geloofsformule gemaakt, dat de Profeet niets anders was dan een apostel van God. In den Qoerän heeft de Profeet bekend te maken: „Zekerlijk ben ik niets anders dan een man gelijk ulieden". Om van zulk een geloof te zeggen, dat het de aanbidding van een kamer van puin en metselkalk leert, getuigt óf van de hoogste ontwetendheid, óf van vooroordeel.

Het Qoeränische vers, vermeld op den kop, zou eens vooral dit leugen aan de rechtbank vastspijkeren. Het vertelt ons, dat het wenden in een gewone richting alszoodanig niet een daad van recht is, nog minder van aanbidding. Dat de Moezelma[illegible] wijl staande in gebed, zich een voorstel[illegible] maken van een bijzondere kamer [illegible]leren steen, is op grond daarvan

absurd. De persoonlijkheid van den Profeet alleen bezet naast God een heiligheid. Zelfs van hem echter vormt de Moeslim hoegenaamd geen denkbeeldige beeltenis in het Gebed. Dit zou beteekenen hem in enkele opzichten vereenigen met de Goddelijkheid.

Hoe kan hij in zijn aanbidding een huis of een steen met God vereenigen? De historie maakt nog melding van de onvergetelijke woorden van Oemar, den tweeden Kalief, toen hij, wijzende naar den zwarten steen, zei, dat die niets anders was dan een steen zonder meer.

Om het aan Pearson's Weekly en menschen van zoo'n soort duidelijk te maken, mogen wij de ondubbelzinnige woorden aanhalen, welke elke Moeslim uit, van af China tot Peru, wanneer hij opstaat voor het Gebed:

„Ik wend mijn aangezicht tot Hem, die de hemelen en de aarde heeft geschapen, oprechtelijk staande, en ik behoor niet tot de afgodendienaars".

Dit dient inderdaad om te voorkomen, dat deze zaak verward zou worden met Kaaba-aanbidding. Zoodoende wordt immers het gezicht van zijn ziel tot God gericht. De Kaaba vindt nimmer plaats in zijn gedachten.

Men is zeker uitgegaan van de veronderstelling, dat, waar de Kaaba door de Moeslims genoemd wordt het huis van God, men de opvatting moet hebben van een huis in menschelijken zin. Hieruit volgt, dat God zich daar moest verblijven en bijgevolg het wenden van het aangezicht in die richting.

Niets is verder van het Islamietische begrip

omtrent God dan deze veronderstelling. De Qoerän beschrijft Hem als: „Hij doordringt de hemelen en de aarde", — „waarheen u zich ook wendt, zal u het aangezicht van God vinden".

Zoo is God niet beperkt gebleven tot een bepaalde woning. Zelfs in den tijd, toen de Kaaba nog in handen was van afgodendienaars en er 360 afgoden waren, wendden de Moeslims bij hun gebeden hun gezicht in die richting. Indien ze den bewoner van de Kaaba moesten aanbidden, gelijk verondersteld is, hadden ze daarmee moeten wachten, totdat die van de afgoden gezuiverd zou zijn, want een Moeslim kan geen afgod aanbidden. Het is een vaststaand feit, dat de Kaaba nimmer is aangezien als verblijfplaats van God.

De Kaaba is inderdaad bekend onder den naam van huis van God, doch niet in de menschelijke beteekenis van zich daarin verblijven. Het beteekent het huis voor het aanbidden van God. Er is maar een bijzonderheid, waarom de Kaaba gekozen is als het convergentie-punt van alle Moeslims, en het is, omdat het het eerste huis is, gebouwd voor het aanbidden van den Eenigsten God. En bij het wenden er naar wordt den nadruk dan ook alleen gelegd op de Eenheid van God, waarvoor de Kaaba als een monument staat.

Wat bedoeld is als den nadruk te leggen op de zuivere Eenheid van het Goddelijk Hoofd, is door een eigenaardige verdraaïing van den kant van den vijand van den Islam omgezet in een beschuldiging van afgodendienst.

De Qoerän echter heeft zich niet tevreden ge-

steld met eenige algemeene weerlegging van zoo'n indruk, die gemaakt zou kunnen worden. Hij heeft de questie van aanbidding ook weer duidelijk gemaakt met de woorden: „Laten ze aanbidden den God van dit huis". Met andere woorden, niet de Kaaba, maar de Eenige ware God dient aanbeden te worden, voor Wien de Kaaba staat als een blijvende herinnering aan de dagen her.

Het moet verder voor oogen worden gehouden, dat het niet altijd noodzakelijk is om het gezicht te wenden naar de Kaaba. Er zijn omstandigheden, dat men dat niet hoeft te doen. Een man op zijn ziekbed bijvoorbeeld mag zijn gezicht wenden, zooals hij wil, zoo ook een man op een vervoermiddel — een trein, een boot, een kar, een vliemachine of een dier.

Indien de Kaaba werkelijk was een voorwerp van aanbidding, zou geen gebed mogen gedaan worden, voordat men het gezicht, gelijk het aanbidden van een afgod, er naar richt.

Het feit is alleen, dat, wanneer een Moeslim zijn voorgeschreven gebeden verricht, hij als regel zich moet wenden naar de Kaaba. Men zou kunnen vragen: Waarom wordt hierop den nadruk gelegd? Wanneer God niet gelocaliseerd is tot een bijzondere plaats en Hij overal is, waarom is er geen algeheele vrijheid van keuze om zich te wenden, zooals men het verkiest? Wat is de ware grond van dit starre uniformiteit over al de wereld van den Islam?

De beteekenis, welke het wenden naar de Kaaba ten grondslag ligt, is tweeerlei. In de eerste

plaats is het, gelijk reeds is uiteengezet, een herdenking aan de Eenheid van God, neergelegd van af den onheuglijken tijd en alszoodanig is het gekozen als het centrum van den Islam. En in de tweede plaats is het bedoeld om te dienen als een centrum van de eenheid van alle Moeslims.

Alle Moeslims kijken naar een weg. Daardoor wordt een zin van eenheid in hun gedachten ingeprent om zoodoende te komen tot een broederschappelijk nationaal gebouw. Deze beteekenis van de Kaaba is verder duidelijk gemaakt door een gezegde van den Heiligen Profeet: „Roep geen menschen aan voor uw Qibla gelijk de Kafirs".

De gedachte is dus, dat een gewoon middelpunt gesteld zou worden om een gemeenschappelijke voeling onder de Moeslims te krijgen.

De voorgaande godsdiensten voor den Profeet Moehammad waren noodlottig uitgeloopen. Verdeeld tot secten en schismen hadden zij ieder een eigen huis opgericht. Om den Islam te beschermen tegen zulke noodlottige scheuringen, legde de Profeet vast, dat iedereen, die bij zijn gebed zich tot de Kaaba wendt, beschermd moet worden als Moeslim.

Dit is de diepe nationale beteekenis aan de Kaaba ten grondslag gelegd, welke de liefdelooze criticus verdraaid heeft tot Kaaba-aanbidding van den kant van de Moeslims.

Maakte de Islam voortgang met het zwaard of ondanks het zwaard?

Toestemming tot den strijd wordt gegeven aan degenen, tegen wie oorlog wordt gevoerd, omdat ze onderdrukt worden.

(De Qoeran XXII : 39).

Velen hebben gezegd, dat Moehammad zijn godsdienst met het zwaard propageerde. Het zwaard inderdaad! Elke nieuwe gedachte wordt om te beginnen juist door een kleine minderheid aangenomen. In het hoofd van een man is ze eerst opgekomen. Een man alleen van de heele wereld gelooft er aan. Er is een man tegen alle menschen. Dat hij het zwaard opneemt en daarmee tracht te propageeren, doet aan de zaak zelf niets af. (Carlyle).

„De glorie van den Islam is begonnen en spoedig viel Mekka in handen van de krijgslieden, die een godsdienst hadden gevonden, welke met het zwaard verspreid moest worden — een godsdienst, die het gebruik van het zwaard aanspoorde en een paradijs beloofde voor den krijgsman, die op het slagveld sneuvelde".

(Pearson's Weekly)

Dertien jaren van passieve gehoorzaamheid aan vervolging. Alleen toen aanvallen in zijn laatste schuilplaats werden gedaan, stelde hij zich te weer.

Periode van meedoogenlooze vervolging.

Toen de Profeet zijn boodschap van: Een God en een Menschheid, bekend maakte, werd tegen hem en zijn volgelingen een algemeene meedoogenlooze vervolging aangevangen. Een Moeslim werd bijvoorbeeld veroordeeld tot het liggen op het brandende zand van den namiddag met zw...

steenen platen op de borstkas. Een vrouw werd met haar voeten aan twee kameelen vastgebonden en de dieren werden gedreven in tegengestelde richtingen, zoodat het lichaam van de slachtoffer verscheurd werd.

Emigratie naar Abessynië.

Om zich te onttrekken aan de woede van de Mekkaners zond de Profeet tweemaal sommige van zijn volgelingen uit om onderdak te zoeken in Abessynië. De Mekkaners waren hen spoedig op de hielen om hen terug te eischen. Maar de Negus, de Christen-koning, weigerde hen aan de Mekkaners uit te leveren.

De vlucht.

De algemeene vervolging duurde 13 jaren. Eindelijk waren de Mekkaners besloten om eens in den nacht den Profeet te dooden. De belagers omsingelden zijn huis. In het duister van den nacht gelukte het den Profeet om de vlucht te nemen en nam de wijk naar Medina, 250 mijlen van Mekka.

Drie herhaalde aanvallen tegen de Moeslims.

Niet voldaan met den Profeet en zijn handvol volgelingen uit hun huis en haard te hebben verdreven, lieten de Mekkaners hen, zelfs in hun verre toevluchtsoord, niet met rust. Ze ondernamen drie herhaalde aanvallen op Medina. De Moeslims hadden geen andere keuze meer dan zich te weer te stellen en den vijand een manhaftigen slag voor te bereiden.

Naam v.d. slag	Waar gevochten	Wanneer	Afstand in mijlen van		Relatieve sterkte		RESULTAAT
			Medina	Mekka	Moeslims	Vijand	
Badar	Badar	2 n. Hidj.	30	220	313	1000	Slag geleverd. Mekkaners verslagen.
Oehoed	Oehoed	3 n. Hidj.	3	247	700	3000	De Moeslims leden zware verliezen. De Mekkaners verlieten ook het veld. Einde onbeslist.
Ahzab	Medina	5 n. Hidj.	—	250	1000	24.000	Medina werd belegerd door Mekkaners en hun bondgenooten. Na een maand van hevigen strijd waren die uitgeput, braken het beleg af en keerden terug.

...de Islam de menschen aan tot het gebruik ... zwaard?

De Profeet betaalt vrede met een duren prijs.

...het zesde jaar na de Hidjra (de vlucht) on... de Profeet met omstreeks 1400 volgelin... een reis naar Mekka om den pelgrimstocht ...ondernemen, een gelegenheid, open voor vrien... en vijanden gedurende een bepaalden tijd ...de maand, waar dan onder de ongeschreven ...wet van de door den tijd geëerde traditie, al het ...bloedvergieten tot stilstand was gebracht. De ...Moeslims droegen geen wapens. Ze werden ge...dreigd met een slag. De Profeet echter wendde ...dit af door het sluiten van een bestand van tien ...jaren, met zeer vernederende en nadeelige voor...waarden. De Moeslims waren daartoe niet gene...gen, maar de Profeet verlangde den vrede tot ...elken prijs. De voorwaarden waren:

„1. Ingeval iemand van de Qoeraisjieten tot den Islam zou overgaan, en naar het kamp van de Moeslims zou overloopen, zou hij worden uitgeleverd aan de Qoeraisjieten, indien ze het eischten. 2. Ingeval echter iemand van den Islam afvallig zou zijn en zou overloopen naar de Qoeraisjieten, waren deze niet gebonden hem aan de Moeslims uit te leveren".

Onderwerping van ... zonder bloedvergieten en ...ene amnestie.

...nnen twe... ...t bestand hadden de

Zet de Islam de menschen aan tot het gebruik van het zwaard?

De Profeet betaalt vrede met een duren prijs.

In het zesde jaar na de Hidjra (de vlucht) ondernam de Profeet met omstreeks 1400 volgelingen een reis naar Mekka om den pelgrimstocht te ondernemen, een gelegenheid, open voor vrienden en vijanden gedurende een bepaalden tijd van de maand, waar dan onder de ongeschreven wet van de door den tijd geëerde traditie, al het bloedvergieten tot stilstand was gebracht. De Moeslims droegen geen wapens. Ze werden gedreigd met een slag. De Profeet echter wendde dien af door het sluiten van een bestand van tien jaren, met zeer vernederende en nadeelige voorwaarden. De Moeslims waren daartoe niet genegen, maar de Profeet verlangde den vrede tot elken prijs. De voorwaarden waren:

„1. Ingeval iemand van de Qoeraisjieten tot den Islam zou overgaan, en naar het kamp van de Moeslims zou overloopen, zou hij worden uitgeleverd aan de Qoeraisjieten, indien ze het eischten. 2. Ingeval echter iemand van den Islam afvallig zou zijn en zou overloopen naar de Qoeraisjieten, waren deze niet gebonden hem aan de Moeslims uit te leveren".

Onderwerping van Mekka zonder bloedvergieten en de algemeene amnestie.

Binnen twee jaar na het bestand hadden de

Mekkaners één van de voorwaarden geschonden en vielen een stam aan, die in bondgenootschap stond met de Moeslims. Verplicht als ze waren door de voorwaarden van het tractaat, moesten de Moeslims voor het onrecht, hun bondgenoot aangedaan, de wapens opnemen. De Profeet rukte tegen Mekka op aan het hoofd van 10 000 man. Mekka werd onderworpen zonder bloedvergieten. De eerlang bloeddorstige vijanden, die zich schuldig hadden gemaakt aan afschuwelijke misdaden tegen de Moeslims, waren nu geheel en al overgeleverd aan de barmhartigheid van den Profeet. Hij schonk hen een algemeene amnestie. Zie de ootmoed van zijn glorieuze proclamatie:

„Dezen dag vertreed ik onder mijn voeten alle valsche hoogmoed, alle verlangens om zich te wreken, al het bloedgeld van de dagen van onwetendheid. O, Qoeraisjieten! God heeft al Uw schijngrootheid en uw maatschappelijke meerderheid vernietigd. Luister! Alle menschelijke wezens zijn zonen van Adam en Adam was van klei geschapen".

„O, menschen! God heeft u geschapen uit een man en een vrouw. Er is geen meerderheid in klassen en stammen. Deze zijn alleen bedoeld als identificatie. Het bewijs van grootheid is *deugdzaamheid.*"

De Profeet en de eerste Roeping.

Zijn zoogenaamde twijfels.

„Zelfs Moehammad was in twijfel, of die visioenen niet door den duivel waren ingeblazen". Pearson's Weekly.

„Uw kameraad (de Profeet) vergiste zich nimmer, noch was hij in dwaling".
„Wat hij zag, kon het hart niet logenstraffen".

Qoerän 53 : 2, 11.

Het verhaal gaat in zekere kringen rond, dat, toen de Profeet zijn eerste openbaring ontving, hij in twijfel verkeerde, denkende, dat hij in handen van den duivel was gevallen. In dezen benauwden geestelijken toestand ging hij huiswaarts, waar hij zijn vrouw Kadidja vroeg zijn lichaam te overdekken. Toen hij bekomen was, vertelde hij haar, wat hem in de grot was overkomen. Daarop troostte zij hem en bracht hem naar Warka, een van haar neven, die Christen was. Warka verzekerde hem, dat hij geen vrees behoefde te hebben, dat de duivel tegen hem niets kon doen, dat het beslist de engel was, dezelfde, die Mozes had bezocht, en dat hij verheven werd tot Profeet, wiens komst in den Bijbel was voorspeld.

Er kon grooter spot worden gedreven met de waarachtigheid van de openbaring. Het verhaal verraadt in de voornaamste plaats een totale onwetenheid van wat openbaring is. Het wordt verondersteld, dat openbaring zoo iets ia als een gewone visioen, en inderdaad noemt de schrijver die met dien naam.

Doch het is een ervaring, zoo helder en zoo klaar als het daglicht. Indien u immer in twijfel kan trekken de ervaring van de zon, blakende in de klaarheid van den namiddag, moogt gij de waarheid van de openbaring van God in twijfel trekken. En als zoodanig draagt het verbaal zijn eigen veroordeeling.

De bovenaangehaalde Qoeränische versen geven een weinig idee van den stempel van de openbaring. Het is voor den ontvanger daarvan onmogelijk daaromtrent in twijfel te veerkeeren of in dwaling te geraken. Wat ook de oogen zagen, was geen dwaling en het hart ontving een bevestiging van zijn waarheid. Te beweren, dat de Profeet in twijfel verkeerde, is inderdaad een slag te doen op den grondslag van de bijzondere institutie van de goddelijke openbaring, en het geheele gebouw van geloof, dat van tijd tot tijd door de Profeten verpersoonlijkt is, stort, gelijk een kaarten - huis, ineen.

Indien de Profeet zijn eigen zending betwijfelde, was hij zeker in dwaling. Doch gelijk de Qoerän zegt, was hij nimmer op den verkeerden weg. Buitendien, hoe ter wereld kon hij zijn tegenstanders hun ongeloof zoo onstuimig openlijk veroordeelen? Ze zouden geantwoord kunnen hebben, dat, indien de origeneele ontvanger zelf in twijfel omtrent zijn zending was, zij te vergeven waren, indien ze iets niet konden begrijpen.

Op een andere plaats beschrijft de Qoerän den bijzonderen nacht, waarop de eerste openbaring tot den Profeet kwam als „een nacht van heil" en „een nacht van glorie". D[illegible] nacht wordt beter genoemd dan duizend [illegible] ar

kan het zoo genoemd worden, indien gelijk
werd wordt, de Profeet, die zijn borst verlicht
met Goddelijk Licht, vervuld zou zijn met
tere wolken van twijfel? Niets is verder van
Qoerānische waarheid, waar getoond is, dat al-
schemeringen in de duisternis weg waren, de
st was opgetrokken, het gordijn was geheschen
de Profeet gezicht aan gezicht stond met de
eindelijke Waarheid, waarnaar hij zoo lang
hunkerd had. Het was die wonderbaarlijke er-
aring, die den bijzonderen nacht tot een nacht
n heil en glorie maakte.

Wat is de waarhied van het verhaal dan?

Toen de Profeet zijn eerste openbaring kreeg, was hij in groote geestelijke spanning. De openbaring was later zelfs immer vergezeld van zijn losmaking van de materieele omgeving. En zelfs in de winterdagen moest de Profeet transpireeren. Vooral de eerste openbaring schokte zijn zenuwen zeer. Thuis gekomen vroeg hij derhalve om gewikkeld te worden, daar hij zich koud gevoelde na de rijke transpiratie, welke de ontvangst van een openbaring met zich meebracht. In denzelfden tijd voelde hij het gewicht van zijn groote verantwoordelijkheid, welke de zending in zich hield. Dit is, wat hem deed zeggen, dat hij zich bevreesd gevoelde.

De reformatie van een gevallen en corrupte samenleving, gelijk van de Arabieren van die dagen, was geen gemakkelijke taak, en hij wist het goed, dan dat hij zijn zending maar luchthartig
...nemen. Buitendien wis... dat hem een
...tegenstand te w... tond. Al die
... drukten ... lijk zwaar en

bij zocht verademing onder de dekens of iets dergelijks.

Wat Kadidja in verband met den toestand van den Profeet in dien tijd deed, verschaft een afdoend getuigenis van de hoedanigheid van dien toestand. Indien het een geval van twijfel was, zou ze iets zeggen om dien te verdrijven. Ze zou hem zeggen, dat het woorden waren van God en niet van den duivel. Doch wat zei ze in werkelijkheid? Ze verzekerde hem, dat hij vast nimmer zal falen. Was hij niet de vriend van de zwakken, de weduwen en de weezen? Was hij niet bekend om zijn gastvrijheid? Was hij niet vriendelijk jegens de misdeelden? Ze vertelde hem zijn deugden een voor een en verzekerde hem, dat God hem nimmer in de steek zou laten en dat hij succes zou oogsten.

Dit toont zonder twijfel aan, dat, wat hem beangst maakte, het gewicht van zijn verantwoordelijkheid was, welke de zending op hem drukte. En het was hierop, dat Kadidja, gelijk een rechte vrouw, hem opbeurde. Het is ook verteld, dat Kadidja toen de zending dadelijk aannam. Hoe zou zij dat kunnen doen, indien die in twijfel was gehuld? Inderdaad accepteerde zij de zending niet alleen, maar ze was zoo enthousiast daarover, dat ze de blijde tijding dadelijk aan Warka bekend maakte. Het was haar ook bekend, dat hij, gelijk zoovele Joden en Christenen, de komst van den Profeet, in den Bijbel vermeld, verwachtte. Het was niet om van Warka bevestiging te zoeken, gelijk Pearson's Weekly ons wou doen gelooven, doch het was om hem het blijde nieuws mede te deelen, dat ze zich naar hem begaf. Deze bevestigde, bij het hooren van de D[illegible]ning, de

..rheid daarvan en vertelde zelfs van zijn ken-
..omtrent den Heiligen Schrift, dat de Profeet
..geven zou worden uit zijn volk.

Op grond daarvan is het bespottelijk om te
..gereeren, dat, terwijl de origineele ontvanger
..twijfel was over zijn zending, hij aldra twee
..leerlingen had gemaakt. Twijfel was er verre
... Het was de angst voor het reusachtige werk,
..t voor hem lag, welke hem ten zeerste drukte.

Bijbelsche verhalen in den Qoerän.

Zijn ze verdraaid of gecorrigeerd?

„Doch het waren zeker talmudische verhalen, door Joodsche handelaren verteld, die in zijn hersenen wortel schoten. Ze verschenen weer zeer verdraaid in den Qoerän".

Pearson's Weekly.

Het is een van de geliefkoosde beschuldigingen van Westersche schrijvers tegen den Islam, dat de Profeet Moehammad zijn inspiratie om een nieuwen godsdienst te vormen verkregen had van zijn nauwe aanraking met Joden en Chrisrenen van die dagen, dat hij in feite in den Qoerän slechts in verminkten vorm weergegeven had de verhalen, die hij had gehoord uit deze bronnen. Dit is misschien de beste en de veiligste manier om het geloof van den Islam in een slecht daglicht te stellen en de menschen daarvan op een afstand te houden.

Het is thans immers geen geheim meer, dat de Bijbel zijn geestelijk overwicht op het Westersche denken ver... heeft. Noch zijn begrip van God is zeer v... oor de waardigheid van de God-

heid, noch is zijn autoriteit zonder blaam. Om den Qoerän in discrediet te brengen is het derhalve voldoende hem te bestempelen als een copie van den Bijbel.

Een vergelijkend onderzoek van de twee echter toont, dat de Qoerän in sommige opzichten een herziening is van den Bijbel, de fouten corrigeerende, welke er in zijn geslopen.

Bij vergelijking van den Bijbel en den Qoerän valt 's menschen attentie in de eerste en voornaamste plaats op de gebeurtenis, bekend als „de val van Adam" — want dit is het begin - punt van het verschijnen van den mensch op deze planeet.

Overeenkomstig den Bijbel leefden Adam en Eva gelukkig in den tuin van Eden. Ze waren vrij om van de vruchten van dien tuin te gebruiken. Een boom echter was verboden voor hen. Ze mochten van de vrucht van dien boom niet proeven. Dit was de boom der kennis:

„En de Heere God gebood den mensch, zeggende: Van alle boom dezes hof zult gij vrijelijk eten;

Maar van den boom der kennis des goeds en des kwaads, daarvan zult gij niet eten; want ten dage, als gij daarvan eet, zult gij den dood stervan". (Gen. 2:16,17).

Adam echter overtrad dit verbod en proefde van de verboden vrucht. Als straf moest hij met zijn vrouw onverwijld den Tuin verlaten.

Thans beschouwen wij de Qoeränische versen, die van deze episode melding maken. Volgens deze is de tuin niets anders dan de vrede en de

reugd van een zuivere ziel. Hier was Adam ook erboden de vrucht van een bepaalden boom aan e raken. Het was echter niet de boom der ken-is, maar die der zonde.

De „val van Adam" was volgens den Bijbel eroorzaakt door kennis, volgens den Qoerän was het echter te wijten aan zonde, gelijk het ers zegt: „O, zonen van Adam! Laat de duivel u niet verleiden, gelijk hij uw ouders (Adam en Eva) van het paradijs heeft doen uittreden. Hij ontdeed hen van hun kleeren van rechtschapenheid, met het gevolg, dat hun slechte verlangens voor hen duidelijk waren."

Derhalve stond in den Bijbel en de Qoerän wat dit punt betreft tegenover elkaar. De Bijbel bestraft de beoefening van den geestelijken aanleg, doch de Qoerän maakt hiervan tot de voornaamste attribuut van den mensch — „Hij leerde Adam de namen van alle dingen;" - „Heer, vermeerder mijn kennis!" - „Wie met wijsheid begiftigd is, is begiftigd met het beste van de rijkdommen;" - „Waarom denkt gij niet?" - „Waarom denkt gij niet na?" — is de steeds herhaalde refrein van de Qoeränische leeringen.

> „In de schepping van de hemelen en de aarde, in de veranderingen van den dag en den nacht", „in het ruischen van winden", „in de wolken", „in de oceaan, waarin de schepen, met hun zeilen varen",— daar zijn teekenen voor menschen, die kennis bezitten.

Zoo is de kennis, overeenkomstig den Qoerän, de eerste v… aarde voor de verhevenheid van den men… diezelfde kennis volgens den

Bijbel, oorzaak was, dat de mensch uit het paradijs verdreven werd. Noemt gij dat een verdraaiing of een correctie?

Als verdediger van de vrije ontwikkeling van rede, welke door den Bijbel veroordeeld is, heeft de Qoerän een niet onbelangrijke bijdrage gegeven aan de wetenschap en de vooruitgang. De Qoerän heeft het menschelijk denken bevrijd van de kluisters der kerk, die het gebruik van de rede op grond van den Bijbel verbood en zoodoende de menschen in onderwerping hield.

Een ander punt, dat hier opgemerkt dient te worden, is, dat de Bijbel Eva aansprakelijk maakt voor de verzoeking van Adam en dat zij derhalve tot de „val" aanleiding had gegeven. De Christelijke theorie van de erfzonde is gebaseerd op dit bijzondere feit, en derhalve is in Christelijke literatuur de vrouw aangezien als de bron van de zonde. De Bijbelsche Adam werpt de aansprakelijkheid daarvan op de schouders van Eva met de bewering, dat zij het was, die hem tot het kwade had verleid.

„Toen zeide Adam: De vrouw, die Gij bij mij gegeven hebt, die heeft mij van dien boom gegeven, en ik heb gegeten". (Gen. 3 : 12).

Niet aldus de Qoerän. De Qoeränische Adam s te nobel en te ridderlijk om zich te begunstigen en koste van het zwakke geslacht en om de laam op haar te werpen. Hij is in volle conssie van zijn eigen fout. — „En hij (Adam) beng een fout, ofschoon hij er van niet bewust s".

Bijbel, oorzaak was, dat de mensch uit het paradijs verdreven werd. Noemt gij dat een verdraaiing of een correctie?

Als verdediger van de vrije ontwikkeling van de rede, welke door den Bijbel veroordeeld is, heeft de Qoerän een niet onbelangrijke bijdrage gegeven aan de wetenschap en de vooruitgang. De Qoerän heeft het menschelijk denken bevrijd van de kluisters der kerk, die het gebruik van de rede op grond van den Bijbel verbood en zoodoende de menschen in onderwerping hield.

Een ander punt, dat hier opgemerkt dient te worden, is, dat de Bijbel Eva aansprakelijk maakt voor de verzoeking van Adam en dat zij derhalve tot de „val" aanleiding had gegeven. De Christelijke theorie van de erfzonde is gebaseerd op dit bijzondere feit, en derhalve is in Christelijke literatuur de vrouw aangezien als de bron van de zonde. De Bijbelsche Adam werpt de aansprakelijkheid daarvan op de schouders van Eva met de bewering, dat zij het was, die hem tot het kwade had verleid.

„Toen zeide Adam: De vrouw, die Gij bij mij gegeven hebt, die heeft mij van dien boom gegeven, en ik heb gegeten". (Gen. 3:12).

Niet aldus de Qoerän. De Qoeränische Adam s te nobel en te ridderlijk om zich te begunstigen en koste van het zwakke geslacht en om de aam op haar te werpen. Hij is in volle conssie van zijn eigen fout.— „En hij (Adam) beng een fout, ofschoon hij er van niet bewust s".

De Qoerän houdt Adam en Eva beiden aansprakelijk voor hun zonden, niet de vrouw alleen, gelijk de Bijbel doet.— „Hij (Satan) ontdeed hen van hun kleeren van rechtschapenheid".

Is het een verdraaiing of een correctie?

Laat ons thans een andere episode nemen- de zondvloed van Noach. Hieronder is, wat volgens den Bijgel de oorzaak was:

> „Toen berouwde het den Heere, dat hij den mensch op de aarde gemaakt had, en het smartte Hem aan Zijn hart".
>
> „En de Heere zeide: Ik zal den mensch, dien Ik geschapen heb, verdelgen van den aardbodem, van kruipend gedierte, en tot het gevogelte des hemels toe; want het berouwt Mij, dat Ik hen gemaakt heb". (Gen. 6 : 6, 7).

Een eigenaardig beeld van God. Geen God is dien naam waard, die getuigt geen grijntje te hebben van het zien in het vooruitzicht, en die een daad verrichtte, waarvan hij later spijt had en zich zoo beklaagde. Het was weer de man, wiens „verdorvenheid op de aarde groot was", en welke God zoo vertoornd had. Maar waarom werd Zijn toorn gericht tot de arme „beesten", „kruipende dieren" en „het gevogelte in de lucht?"

Menschen, die te pas en te onpas luide kond doen, dat de Qoerän een verstrooide copie van den Bijbel is, doen beter te kijken naar de Qoeränische verhalen van die bijzondere gebeurtenissen. Ze zullen daarin niet zulke tegenstrijdige zaken vinden. God in den Qoerän klaagt zich nooit over [illegible]chepping van menschen. Integen-

is Hij er trots op. „Zekerlijk hebben Wij den mensch geschapen als het beste maaksel".

Er is nog meer eigenaardigheid in deze geschiedenis. Nadat God Zijn boosheid tot uiting had gebracht door alle dingen te verstrooien, was Hij verzoend door het brengen van offers:

„En de Heere rook dien liefelijken reuk, en de Heere zeide in Zijn hart: Ik zal voortaan den aardbodem niet meer vervloeken om des menschen wil; want het gedichtsel van 's menschen hart is niet boos van zijn jeugd aan; en Ik zal voortaan niet meer al het levende slaan, gelijk als Ik gedaan heb". (Gen. 8 : 21).

Weer een soort van wroeging! in een vlaag van woede vervloekte Hij alle levende dingen. Nu heeft Hij er weer berouw over, omdat zijn humeur gevlijd is door de aangename reuk van brandende offeranden van het gevogelte, door Noach gebracht. Zefls kwam Hij met de menschen en alle dingen tot een verbond, dat Hij zooiets nimmer meer zou willen doen. Om te voorkomen echter, dat Hij het zou vergeten, wees Hij een teeken aan, dat Hem aan dat verbond zou herinneren en dat teeken was de regenboog.

„En het zal geschieden als Ik wolken over de aarde brenge, dat deze boog zal gezien worden in de wolken;"

„Dan zal Ik gedenken aan Mijn verbond, hetwelk is tusschen Mij en tusschen u, en tusschen alle levende ziel van alle vleesch; en de wateren zullen niet meer wezen tot eenen vloed om alle vleesch te verderven".

,,Als deze boog in de wolken zal zijn, zoo zal Ik hem aanzien, om te gedenken aan het eeuwig verbond tusschen God en tusschen alle levende ziel, van alle vleesch, dat op de aarde is". Gen. 9:14-16.

Wat een God, die een regenboog noodig heeft om zich zijn covenant te herinneren! En wat een wetenschappelijke verklaring van den regenboog! Om den Qoerân, die de meest sublieme conceptie geeft van God en vrij is van zulke raadselen, terwijl die ook gewag maakt van die bijzondere episoden, te noemen een copie van den Bijbel, toont inderdaad een zeer lage standaard van critischen kijk.

Het spijt ons, dat de grenzen van dit artikel ons niet toelaten, hier van alles, zelfs in groote trekken, melding te maken. Wij willen thans nog een korte verwijzing geven van enkele Bijbelsche portretten van Profeten, die van tijd tot tijd kwamen als model van gedragingen voor de menschheid.

Noach.

De Bijbel maakt bekend, dat hij den wijn dronk en zich zelf naakt maakte:

> ,,En Noach begon een akkerman te zijn, en hij plantte eenen wijngaard.
>
> En hij dronk van dien wijn, en werd dronken; en h... blootte zich in het midden zijner tent". ...):20,21).

De Qoerân r... en gewag van zoo'n ge- ...is en n... ,,Een van de rechtschapen ...chter ...d".

„Als deze boog in de wolken zal zijn, zoo zal Ik hem aanzien, om te gedenken aan het eeuwig verbond tusschen God en tusschen alle levende ziel, van alle vleesch, dat op de aarde is". (Geen. 9 : 14-16).

Wat een God, die een regenboog noodig heeft om zich zijn covenant te herinneren! En wat een wetenschappelijke verklaring van den regenboog! Om den Qoerän, die de meest sublieme conceptie geeft van God en vrij is van zulke raadselen, terwijl die ook gewag maakt van die bijzondere episoden, te noemen een copie van den Bijbel, toont inderdaad een zeer lage standaard van critischen kijk.

Het spijt ons, dat de grenzen van dit artikel ons niet toelaten, hier van alles, zelfs in groote trekken, melding te maken. Wij willen thans nog een korte verwijzing geven van enkele Bijbelsche portretten van Profeten, die van tijd tot tijd kwamen als model van gedragingen voor de menschheid.

Noach.

De Bijbel maakt bekend, dat hij den wijn dronk en zich zelf naakt maakte:

> „En Noach begon een akkerman te zijn, en hij plantte eenen wijngaard.
>
> En hij dronk van dien wijn, en werd dronken; en hij ontblootte zich in het midden zijner tent". (Gen. 9:20,21).

[illegible] en gewag van zoo'n ge-
[illegible] „Ee[illegible] an de rechtschapen

Lot.

Volgens den Bijbel gaven zijn dochters hem wijn te drinken en zij gingen in zijn bed, en

„En de twee dochters van Lot werden bevrucht van haren vader". (Gen. 19 : 36).

De Qoerän heeft hem gezuiverd van zulke valsche verhalen, waar die zegt, dat „hij was een van Onze rechtschapen dienstknechten".

Abraham.

Van hem is in den Bijbel verteld, dat hij verscheidene keeren gelogen had. In Gen. 20 : 12:

En Abraham zeide van zijn vrouw Sarah: Zij is waarlijk mijn zuster.

In 22:8 vertelde hij een leugen aan zijn zoon. In 16 en 21 wordt vermeld, dat hij zijn verbolgenheid getoond had aan zijn vrouw Hager en aan haar zoon.

De Qoerän is niet alleen vrij van deze legenden, doch weerlegt ook die beschuldigingen door te zeggen: „Inderdaad was hij een rechtschapen man, een Profeet".

Encyclopedie Britannica zegt van die Bijbelsche verhalen over Abraham:

> Hij moet beschouwd worden als een historische persoonlijkheid, ofschoon de verhalen van zijn leven (de Bijbelsche, Red) mystische elementen hebben, vermengd met hetgeen traditioneel of legendarisch is.

l.

Het beeld volgens den Bijbel:

„Zoo geschiedde het tegen den avondtijd,

dat David van zijn leger opstond, en wandelde op het dak van het koningshuis en zag van het dak een vrouw, zich wasschende; deze vrouw nu was zeer schoon van aanzien.

En David zond henen, en ondervraagde naar deze vrouw; en men zeide: Is dat niet Bathséba, de dochter van Eliam, de huisvrouw van Uria, den Hethiet?

Toen zond David boden henen, en liet haar halen. En als zij tot hem ingekomen was, lag hij bij haar (zij nu had zich van hare weonreinheid gezuiverd) daarna keerde zij weder naar haar huis.

En die vrouw werd zwanger; zoo zond zij henen, en liet David weten, en zeide: Ik ben zwanger geworden".

(„Samuel 11:2-5).

De Qoerän maakt heelemaal geen melding van zulke incidenten, integendeel weerlegt hij ze door te zeggen:

En gedenk Onze dienstknecht David, die een man van macht was en zich aan God onderwerpt".

Op welke gronden kan dit al genoemd worden een copie en een verdraaiïng? Geen verdraaiïng! Noch minder een copie! De Qoerän is in dat opzicht een correctie van den Bijbel.

MOEHAMMAD DE PROFEET.

Groote mannen zijn voorbijgegaan en worden thans dikwijls als afgod vereerd, echter al te vaak slechts in den vorm van een jaarlijksche feestelijke herdenking. Slechts weinigen begrijpen, dat de juiste vereering van groote mannen zit in het volgen van hun handel en wandel. Van vele groote mannen zoeken wij echter tevergeefs naar juiste gegevens omtrent hun levenswijze. Anders is het met Moehammad De Profeet, van wien de volgelingen, die hem kenden en hem gehecht waren, al zijn dagelijksche handelingen tot in alle bijzonderheden hebben opgeteekend, terwijl de Heilige Qoerän zelf daarvan een genoegzame aanwijzing geeft. Kortom is Moehammad De Profeet een historisch persoon.

Moehammad De Profeet is volkomen geslaagd in zijn poging om een algeheele verandering te brengen in den mensch en de menschelijke samenleving.

Indien U thans het hoogere doel van Uw leven wenscht te doorgronden, indien U naar een succes streeft, is *„Moehammad De Profeet"* inderdaad de aangewezen richtsnoer.

BOEKENDEPOT AHMADIJAH
TEPOSANAN - SOLO.

1. Moehammad de Profeet . . . f 2,50
2. De leerstellingen van de Islam . . f 2,—
3. Het geheim van het Bestaan . . f 1,25
4. De bronnen van het Christendom . . f 1,25
5. De Islam . . . . . . f 1,25
6. De instelling van het Gebed . . . f 0,15
7. Het nut van God . . . . f 0,25
8. De geboorte van Jezus . . . . f 0,25
9. Mirza Ghoelam Ahmad De man . . f 0,25
10. De Ahmadijah - Beweging . . f 0,15
11. De boodschap v. d. Heiligen Profeet f 0,05
12. Ahmadijah - nummer . . . f 0,15
13. Wat is de Islam? . . . . f 0,15
14. Islam, Agama bagi segala manoesia f 0,03
15. Tiga Nabi besar didoenia . . . f 0,15
16. Bestaat God inderdaad? . . . f 0,10
17. De waarheid van den Heiligen Profeet Moehammad . . . f 0,20

f 0,25

ENGELSCHE VERTALING

v. d. Heiligen Qoerän met commentaar door Maulvi Moehammad Ali.

Zonder Arab. tekst.

18. 1ste kwaliteit . . . . . f 6,50
19. 2de kwaliteit . . . . . f 5,—

20. Muhammad The Profet . . . f 3,—
21. Early Califate . . . . . f 3,50

(exclusief porto).

N. B. Het Boekendepot Ahmadijah is bereid desgevraagd boekenbestellingen van Lahore uit te voeren.

Electrische Drukkerij
„PERSATOEAN"
Solo.